

2009 birželio 12

Nr. 11 / 323

Lietuvos
Katalikų Bažnyčios
informacijos centro
leidinys

ISSN 1392-6098

Bažnyčios žinios

Popiežius

Benediktas XVI	
IŠTRAUKA IŠ PAMOKSLO, PASAKYTO PER ŠV. MIŠIAS MONTE CASSINO ŠEŠTINIŲ IŠKILMĖS DIENĄ	2
PAMOKSLAS PER ŠV. MIŠIAS SEKMINIŲ IŠKILMĖS DIENĄ	3

Popiežiaus katechezės

Benediktas XVI	
KATECHEZĖ APIE JONĄ DAMASKIETĮ	4
KATECHEZĖ APIE TEODORĄ STUDITĄ	6

Šventasis Sostas

Dvasininkijos kongregacija	
KUNIGŲ METAI	8

Bažnyčia Lietuvoje

Lietuvos Vyskupų Konferencijos plenarinis posėdis	9
Kaišiadorių vyskupijos kunigų diena	10
Ministro vizitas Popiežiškojoje lietuvių šv. Kazimiero kolegijoje	11
Mokslo metų užbaiga Popiežiškojoje lietuvių šv. Kazimiero kolegijoje	12
Mokslo metų užbaiga Telšių Vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijoje	13
Sekminių vigilija Kauno arkikatedroje bazilikoje	14
Pristatyta Bažnytinio paveldo muziejaus veikla	15
Tarptautinis sakralinės muzikos ir chorų festivalis	16
Žygis į Kryžių kalną	17
Pasvalio dekanato jaunimo diena	18

Homilijos

DIEVAS NESUKŪRĖ MIRTIES	
13 eilinis sekmadienis (B)	21
PRANAŠO MISIJA	
14 eilinis sekmadienis (B)	22

Bažnyčia pasaulyje

Popiežius pabrėžė pasauliečių vaidmenį	23
Kardinolas W. Kasperis apie krikščionių ir žydų dialogą	23
Popiežius apie Mariją ir Šventąją Dvasią	24

Papilio g. 5
44275 Kaunas, Lietuva
Telefonai: (37) 32 38 53, 32 27 58
Telefaksas (37) 32 38 53
El. paštas lkbic@lcn.lt
www.baznycioszinios.lt

Benediktas XVI

Ištrauka iš pamokslo, pasakyto per šv. Mišias Monte Cassino Šeštinių iškilmės dieną

2009 m. gegužės 24 d.

„Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje, ir lig pat žemės pakraščiu“ (Apd 1, 8). Šiais žodžiais, kuriuos girdėjome pirmajame skaitinyje, Jėzus atsisveikina su apaštalais. Iškart po to šventasis autorius priduria, kad, „jiems bežiūrint, Jėzus buvo pakeltas aukštyn, ir debesys paslėpė jį nuo jų akių“ (Apd 1, 9). Šiandien iškilmingai švenčiame Žengimo į dangų slėpinį. Bet ką Biblijoje ir liturgijoje norima perteikti pasakymu, kad Jėzus „pakilo aukštyn“? Šio posakio reikšmę galima suprasti ne iš vieno teksto, ne iš vienos Naujojo Testamento knygos, bet atidžiai klausantis viso Šventojo Rašto. Veiksmažodžio „pakelti“ vartosena kilusi iš Senojo Testamento ir žymi pasodinimą į karališkąjį sostą. Kristaus žengimas į dangų pirmiausia reiškia, kad nukryžiuotam ir prisikėlusiam Žmogaus Sūnui paskiriama karališkoji valdžia pasauliui.

Tačiau dar esama ir gilesnės, iškart neapčiuopiamos reikšmės. Apaštalų darbuose iš pradžių sakoma, kad Jėzus buvo „pakeltas“ (1, 9), po to priduriama, jog jis buvo „paimtas“ (1, 11). Įvykis apibūdinamas ne kaip kelionė aukštyn, bet kaip Dievo veiksmas, kuriuo Jėzus ikeliamas į dievystei artimą sritį. Debesys, paslėpę „jį nuo jų akių“ (1, 9), primena labai seną Senojo Testamento teologijos įvaizdį ir įtraukia dangun žengimą į Dievo ir Izraelio bendravimo istoriją, pradedant debesimi ant Sinajaus kalno ir virš Sandoros palapinės ir baigiant skaisčiu debesimi ant Atsimainymo kalno. Viešpats, apsuptas debesies, galiausiai reiškia tą patį slėpinį, kuris perteikiamas ir „sėdėjimo Dievo dešinėje“ simboliu. Į dangų pakeltame Kristuje žmogus įžengė į naują ir neregėtą Dievo artybę, dabar amžiams atranda vietos Dieve. Žodžiu „dangus“ žymima ne vieta už žvaigždžių, bet kai kas raiškiau bei iškiliau – pats Kristus, dieviškasis Asmuo, visiškai ir visiems laikams prisiimantis žmogystę, tas, kuriame amžiams suvienyti Dievas ir žmogus. Ir prie dangaus priartėjame, tiesą sakant, į dangų įžengiame tiek, kiek priartėjame prie Jėzaus ir su juo susivienijame. Dėl šios priežasties šiandienė Žengimo į dangų iškilmė kviečia mus į glaudžią bendrystę su mirusiu ir prisikėlusiu Jėzumi, neregimai esančiu kiekvieno iš mūsų gyvenime.

Turėdami tai prieš akis, suprantame, kodėl evangelistas Lukas sako, kad, Jėzui įžengus į dangų, mokiniai grįžo į Jeruzalę „džiaugsmo kupini“ (24, 25). Jie džiaugiasi todėl, kad tai, kas įvyko, buvo ne atsisiskyrimas: tiesą sakant, jie dabar tapo tikri, jog nukryžiuotas ir prisikėlęs Kristus yra gyvas ir kad jame amžiams atsivėrė vartai į amžinąjį gyvenimą. Kitaip tariant, įžengimu prasideda ne Kristaus laikinas pasišalinimas iš pasaulio, bet nauja, galutinė ir nepanaikinama jo buvimo forma, jo dalyvavimo karališkojoje Dievo galybėje galia. Jiems, mokiniams, padrašintiems Šventosios Dvasios galios, teks užduotis leisti pajusti jo buvimą liudijant, skelbiant ir misionieriaujant. Viešpaties Žengimo į dangų iškilmė turėtų ir mus pripildyti giedrumo bei entuziazmo kaip apaštalus, kurie „džiaugsmo kupini“ grįžo nuo Alyvų kalno. Lygiai kaip jie, mes irgi, atsiliepdami į „dviejų vyrų baltais drabužiais“ kvietimą, turėtume ne stoviniuoti žiūrėdami į dangų, bet, vadovaujami Šventosios Dvasios, visur skelbti išganingą žinią apie Kristaus mirtį ir prisikėlimą. Mus lydi ir guodžia jo paties žodžiai, kuriais užbaigiama Evangelija pagal Matą: „Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mt 28, 19).

Brangūs broliai ir seserys, istorinis Kristaus prisikėlimo ir įžengimo į dangų pobūdis padeda mums suvokti ir suprasti transcendentinį ir eschatologinį Bažnyčios būvį: ji gimė ir gyvena ne tam, kad užimtų „pranykusio“ Viešpaties vietą; priešingai, ji egzistuoja ir vykdo savo misiją, kad perteiktų Jėzaus, besidarbuojančio kartu su savo Dvasia, neregimą buvimą. Kitaip tariant, galime sakyti, kad Bažnyčia ne rengia dabar „nesančio“ Jėzaus sugrįžimui, bet, priešingai, gyvena ir darbuojasi tam, kad skelbtų jo „šlovingąjį buvimą“ istoriniu ir egzistenciniu matmeniu. Nuo Jėzaus įžengimo į dangų dienos kiekviena krikščionių bendruomenė, keliaudama žemėje, artėja prie mesijinių pažadų, teikiamų Dievo žodžio ir maitinamų savo Viešpaties Kūno ir Kraujo, išsipildymo. Būtent toks yra būvis Bažnyčios, kuri, pasak Vatikano II Susirinkimo, „pasaulio persekiojama ir Dievo guodžiama, tęsia maldininkės kelionę, skelbdama Viešpaties kryžių ir mirtį, iki jis ateis“ (*Lumen gentium*, 8). <...>

Benediktas XVI

Pamokslas per šv. Mišias Sekminių iškilmės dieną

2009 m. gegužės 31 d.

Brangūs broliai ir seserys!

Kaskart, kai švenčiame Eucharistiją, tikėjimo matmeniu išgyvename ant altoriaus tikrove tampantį slėpinį, tai yra dalyvaujame iškiliausiame meilės akte, kurį Kristus atliko savo mirtimi ir prisikėlimu. Vienatinis liturgijos bei krikščioniškojo gyvenimo centras – Velykų slėpinys įvairiose iškilmėse bei šventėse įgyja savitas „formas“, lydimas įvairių reikšmių bei ypatingų malonės dovanų. Iš visų iškilmų Sekminės išsiskiria savo svarba, nes jose įgyvendinama tai, ką pats Jėzus skelbė esant savo visos misijos žemėje tikslu. Iš tiesų, keliaudamas į Jeruzalę, jis savo mokiniams pareiškė: „Aš atėjau įžiebtį žemėje ugnies ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų!“ (Lk 12, 49). Šie žodžiai akivaizdžiausiai įgyvendinami praėjus 50 dienų po prisikėlimo, per Sekmines, seną žydų šventę, Bažnyčioje tapusią iškiliausia Šventosios Dvasios švente: „Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai <...>. Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios“ (Apd 2, 3–4). Šventoji Dvasia, tikroji ugnis, į žemę buvo atnešta Kristaus. Jis nepavogė jos iš dievų, kaip, anot graikų mito, padarė Prometėjas, bet pats tapo „Dievo dovanos“ perteikėju, laimėjusiu ją mums didžiausiu meilės aktu istorijoje – savo mirtimi ant kryžiaus.

Dievas trokšta ir toliau dalyti šią „ugnį“ kiekvienai žmonių kartai ir, savaime suprantama, daro tai, kaip ir kada nori. Jis yra dvasia, o dvasia „pučia, kur nori“ (plg. Jn 3, 8). Tačiau egzistuoja ir „įprastinis būdas“, kurį Dievas pasirinko ugniai žemėje įžiebtį: tas būdas yra Jėzus, įsikūnijęs viengimis Dievo Sūnus, numiręs ir prisikėlęs. Savo ruožtu Jėzus įsteigė Bažnyčią kaip savo mistinį kūną, kad ji tęstų jo misiją. „Imkite Šventąją Dvasią“, – tarė Viešpats apaštalams savo prisikėlimo vakarą, palydėdamas šiuos žodžius iškalbingu judesiu – kvėpdamas ją į juos (plg. Jn 20, 22). Taip jis parodė, jog perduoda jiems savo Dvasią, Tėvo ir Sūnaus Dvasią. Šiandienėje iškilmėje, brangūs broliai ir seserys, Raštas mus dar kartą sako, kokia turi būti bendruomenė, kokie turime būti mes, kad gautume Šventosios Dvasios dovaną. Savo pasakojime apie Sekmines šventasis autorius sako, jog mokiniai buvo susirinkę „toje pačioje vietoje“. Ta „vieta“ yra Paskutinės vakarienės menė, „aukštutinis kambarys“, kuriame Jėzus su mokiniais valgė Paskutinę vakarienę, kur jis pasirodė jiems prisikėlęs, kambarys, kuris buvo gimis-

tančios Bažnyčios buveinė (plg. Apd 1, 13). Vis dėlto Apaštalų darbuose labiau norima nurodyti mokinių vidinę nuostatą, negu kreipti dėmesį į fizinę vietą: „Jie visi ištvermingai ir vieningai atsidėjo maldai“ (Apd 1, 14). Tad Šventosios Dvasios atėjimo sąlyga yra mokinių vienybė, o vienybės išankstinė prielaida – malda.

Tas pat galioja ir šiandienai Bažnyčiai, brangūs broliai ir seserys. Tai galioja ir mums, čia susirinkusiesiems. Jei norime, kad Sekminės nesusiaurėtų iki tiesiog ritualo ar įtaigaus minėjimo, bet būtų tikras išganymo įvykis, nuolankiai ir tyliai klausydamiesi Dievo žodžio turime religinio atvirumo dvasia nusiteikti Dievo dovanai. Idant Sekminės mūsų laikais atsinaujintų, Bažnyčiai galbūt reikėtų – niekaip nesuvaržant Dievo laisvės – mažiau „rūpintis“ veikla ir daugiau atsidėti maldai. To mus moko Švenčiausioji Marija, Bažnyčios Motina ir Šventosios Dvasios Sužadėtinė. Šiais metais Sekminės sutampa su paskutine gegužės diena, kai paprastai švenčiama Aplankymo šventė. Tas įvykis irgi buvo mažosios „sekminės“, džiaugsmo ir šlovinimo pripildžiusios širdis Elzbietos ir Marijos – nevaisingosios ir mergelės, – kurios abi tapo motinomis nepaprasto dieviškojo įsikišimo dėka (plg. Lk 1, 41–45). <...>

Šventoji Dvasia Apaštalų darbų pasakojime apibūdinama dviem didžiais įvaizdžiais – audros ir ugnies. Šventasis Lukas galvoje aiškiai turi Sinajaus teofaniją, atpasakotą Išėjimo (19, 16–19) ir Pakartoto Įstatymo (4, 10–12, 36) knygoje. Senovės pasaulyje audra laikyta dieviškosios galios, kurios akivaizdoje žmogus jausdavosi parblokštas bei įgąsdintas, ženklų. Tačiau aš norėčiau pabrėžti kitą aspektą: audra apibūdinama kaip „smarkus vėjas“, ir tai kreipia mintis į orą, dėl jo mūsų planeta skiriasi nuo kitų planetų ir mums įmanu joje gyventi. Kas oras yra biologiniam gyvenimui, tas Šventoji Dvasia yra dvasiniam; ir kaip užterštas oras nuodija aplinką bei gyvas būtybes, taip esama ir širdies bei dvasios užterštumo, marinančio bei nuodijančio dvasinę egzistenciją. Panašiai kaip negalime taikstyti su nuodais ore – dėl šios priežasties ekologinėms pastangoms šiandien teikiama pirmenybė, – lygiai taip neturėtume taikstyti ir su tuo, kas griauja mūsų dvasią. Tačiau atrodo, jog mūsų protams ir širdims šiandien grėsmę kelia daugybė teršalų, cirkuliuojančių šiandienėje visuomenėje – kaip antai, goslumo, smurto, vyrų ir moterų žeminimo vaizdai, – o žmonės, regis, nesunkiai prie jų pripranta. Teigiama, jog tai laisvė, tačiau iš tikrųjų tai tik negebėjimas suvokti, kad visi teršalai nuodija sielą, pirmiausia naujųjų kartų, ir galiausiai apriboja pačią laisvę. Sekminių smarkaus vėjo metafora verčia prisiminti, koks brangus dalykas yra kvėpuoti švariu oru, fiziniu plaučiais arba dvasiniu – sveiku dvasios oru, kuris yra meilė, – širdimi.

Kitas Šventosios Dvasios įvaizdis, aptinkamas Apaštalų darbuose, yra ugnis. Homilijos pradžioje Jėzų palyginau su mitologine Prometėjo figūra, nusakančia būdingą šiuolaikinio žmogaus aspektą. Imdamiesi kontroliuoti kosmoso energiją – „ugni“, šiandien žmonės, atrodo, pretenduoja patys būti dievais ir trokšta perkeisti pasaulį, tiesiog į šalį nustumdami visatos Kūrėją. Žmogus nori būti nebe Dievo, bet savęs paveikslas, skelbia esąs autonomiškas, laisvas, suaugęs. Tai akivaizdžiai liudija neautentišką santykį su Dievu, kylantį iš susidaryto klaidingo Jo paveiklo. Panašiai ir sūnus palaidūnas iš Evangelijos palyginimo manėsi atrasiąs save nutoldamas nuo savo tėvo namų. Tokio būvio žmogaus rankose „ugnis“ ir jos milžiniškos galimybės virsta grėsme: „ugnis“, kaip, nelaimėi, rodo istorija, gali sugriauti gyvybę ir pačią žmonią. Hirosimos ir Nagasakio tragedijos, pagimdytos atominės energijos, panaudotos kaip ginklas ir neregėtu mastu pasėjusios mirtį, lieka amžinu įspėjimu.

Kasdienio gyvenimo tikrovėje, žinoma, galima rasti mažiau sunkių, tačiau lygiai tokių pat simptomiškų pavyzdžių. Šventajame Rašte parodoma, kad energija, gebanti pajudinti pasaulį, yra ne anonimiška ir akla galia, bet „vėjo iš Dievo“, dvelkiančio „viršum vandenu“ (Pr 1, 2), kūrinijos pradžioje veikimas. O Jėzus Kristus „žemėje įžiebė“ ne jau buvusią čionykštę galią, bet Šventąją Dvasią, tai yra meilę Dievo, kuris atnaujina „žemės veidą“, nuvalydamas nuo jos blogį ir išlaisvindamas ją iš mirties valdžios (plg. Ps 104, 29–30). Būtent ši tyra „ugnis“, esminė ir asmeninė, meilės ugnis, nužengė ant apaštalų, kartu su Marija susirinkusių kambaryje melstis, padarydama Bažnyčią Kristaus atnaujinamojo darbo tąsa.

Galiausiai paskutinė mintis, irgi paimta iš Apaštalų darbų: Šventoji Dvasia nugali baimę. Žinome, kad mokiniai, suėmus Mokytoją, pabėgo į kambarį ir pasiliko ten iš baimės, kad jų neištiktų ta pati dalia. Jėzui prisikėlus ta baimė staiga nepranyko. Tačiau per Sekmines ant jų nužengus Šventajai Dvasiai, šie vyrai be baimės išėjo į gatves ir ėmė skelbti Gerąją Naujieną apie nukryžiuotą ir prisikėlusį Kristų. Jie nebebijojo, nes jautėsi esą stipresnėse rankose. Taip, broliai ir seserys, kur Dievo Dvasia įžengia, iš ten ji išgena baimę, leidžia mums pažinti ir pajauti, kad esame meilės Visagalybės rankose: kad ir kas nutiktų, jo begalinė meilė mūsų nepaliks. Tą rodo kankinių liudijimas, išpažinėjų drąsa, bebaimis misionierių polėkis, skelbėjų atvirumas, visų šventųjų, tarp kurių yra net paauglių ir vaikų, pavyzdys. Tą taip pat rodo pats egzistavimas Bažnyčios, kuri, nepaisydama žmonių ribotumo ir nuodėmingumo, tebeplaukia istorijos vandenynu, genama Dievo dvelksmo ir gaivinama jo skaitinančios ugnies. Kupini tokio tikėjimo ir tokios džiugios vilties, Marijos užtariami, šiandien pakartokime: „Viešpatie, atsiųsk savo Dvasią ir atnaujinki žemės veidą!“

Benediktas XVI

Katechezė apie Joną Damaskietį

2009 m. gegužės 6 d.

Brangūs broliai ir seserys!

Šiandien norėčiau kalbėti apie Joną Damaskietį, aukščiausio lygmens asmenybę Bizantijos Bažnyčios istorijoje ir didelį mokytoją visuotinės Bažnyčios istorijoje. Jis savo akimis matė, kaip krikščioniškąją graikų ir sirų kultūrą, kuria visi dalijosi Bizantijos imperijos rytinėje dalyje, pakeitė islamo kultūra – islamo, savo kariniais užkariavimais išsikovojo sau vietą teritorijoje, paprastai vadinamoje Viduriniaisiais, arba Artimaisiais, Rytai. Jonas, kilęs iš turtingos krikščioniškos šeimos, dar būdamas jaunas perėmė – galbūt jau jo tėvo vykdytą – atsakingojo už kalifato ūkį tarnybą. Tačiau jis jau netrukus pasisotino dvaro gyvenimo; subrendus apsisprendimui pasirinkti vienuolio gyvenimą, Jonas 700 m. įstojo į San Sabos vienuolyną netoli Jeruzalės. Niekada nepasitraukdamas iš vienuolyno, jis visas jėgas paskyrė askezei ir literatūrinei veiklai, kuria pirmiausia liudija jo gausūs pamokslai. Liturgijoje jis minimas gruodžio 4 d. Popiežius Leonas XIII 1890 m. paskelbė jį visuotinės Bažnyčios mokytoju.

Rytuose jis pirmiausia garsus savo trim kalbomis prieš šventųjų paveikslų šmeižėjus; jas po jo mirties pasmerkė ikonoklastinis Hierijos Susirinkimas (754). Tačiau šios kalbos taip pat buvo pagrindinė priežastis, dėl kurios jis buvo reabilituotas bei paskelbtas šventuoju į Nikėjos II Susirinkimą (787), septintąjį visuotinį Susirinkimą, sušauktų Susirinkimo tėvų ortodoksų. Šiose tezėse galima įžiūrėti pirmuosius svarbius teologinius mėginimus įteisinti šventųjų paveikslų gerbimą, siejant juos su Dievo Sūnaus įsikūnijimo slėpiniu Mergelės Marijos išciöse.

Jonas Damaskietis, be to, taip pat buvo vienas iš pirmųjų, viešajame ir privačiajame kulte skyrusių garbinimą (*latreia*) ir gerbimą (*proskynesis*): pirmasis teiktinas vien Dievui ir yra dvasinis aukščiausiuoju lygmeniu, o antrąjį galima taikyti paveiksliui, kreipiantis į tą, kuris pavaizduotas paveiksle. Šventojo, savaime suprantama, jokiū būdu nevalia tapatinti su medžiaga, iš kurios padaryta ikona. Tokia perskyra netrukus pasirodė esanti labai svarbi norint krikščioniškai atsakyti tiems, kurie griežtą Senojo Testamento draudimą kulte naudoti paveikslus laikė visuotiniu bei amžinu ir reikalavo jo laikytis. Dėl to buvo kilęs didelis ginčas islamo pasaulyje, pripažinusiam žydų tradiciją visiškai pašalinti paveikslus iš kulto. Tuo tarpu krikščionys, šiame kontekste aptarę proble-

ma, atrado, kaip pateisinti paveikslų gerbimą. Damaskietis rašo: „Anais laikais Dievas, neturintis nei kūno, nei pavidalo, apskritai nebuvo vaizduojamas. Tačiau dabar, kai Dievas pasirodė kūnu ir gyveno tarp žmonių, tai, kas Dieve yra regima, galima pavaizduoti paveikslu. Garbinu ne medžiagą, bet medžiagos Kūrėją, dėl manęs tapusį medžiaga ir malonėjusį gyventi medžiagoje ir per medžiagą mane išgelbėti. Ir niekada nepaliausiu gerbęs medžiagos, per kurią esu išgelbėtas. Tačiau ją gerbiu ne kaip Dievą – jokiū būdu! Juk kaip galėtų Dievas būti tai, kas atsiradę iš nieko? <...> Tačiau likusią medžiagą, per kurią buvau išgelbėtas, gerbiu, nes ji kupina šventosios energijos ir malonės. Argi ne medžiaga yra palaiminčiausiasis kryžiaus medis? <...> Argi ne medžiaga evangelijų rašalas ir švenčiausioji knyga? Argi ne medžiaga išganingasis altorius, dovanojantis mums gyvenimo duoną? <...> Ir, visų pirma, argi ne medžiaga mūsų Viešpaties kūnas ir kraujas? Tad kaip pasielgti – pašalinti šių dalykų kultą bei gerbimą ar palikti Bažnyčios tradicijoje gerbimą Dievo bei Dievo draugų paveikslų, pašventintų vardo, kurį turi, ir dėl to gaubiamų Šventosios Dvasios malonės? Neįžeiskime medžiagos – ji nėra negarbinga, nes negarbinga nėra nieko, kas kyla iš Dievo“ (*Contra imaginum calumniatores*, I, 16: ed. Kotter, 89–90). Matome, kad medžiaga dėl įsikūnijimo atrodo tarsi sudievinata, laikoma Dievo buveine. Galvoje turimas naujas požiūris į pasaulį ir materialią tikrovę. Dievas tapo kūnu, o kūnas tikrai tapo buveine Dievo, kurio šlovė suspindi žmogiškajame Kristaus veide. Todėl Rytų Bažnyčios mokytojo paraginimai ir šiandien itin aktualūs, turint prieš akis medžiagai įsikūnijimo suteiktą didžiulį kilnumą, tokį, kad tikint ji gali tapti žmogaus susitikimo su Dievu ženklu ir veiksmingu sakramentu. Tad Jonas Damaskietis lieka pagrindiniu ikonų kulto, iki šių dienų vieno būdingiausio Rytų teologijos bei dvasingumo aspekto, liudytoju. Tačiau tokia kulto forma tiesiog neatsiejama nuo krikščioniškojo tikėjimo, nuo tikėjimo į vieną Dievą, įsikūnijusį ir tapusį regimu. Tad šventojo Jono Damaskiečio mokymas įsirikiuoja į visuotinės Bažnyčios tradiciją, kurios mokymas apie sakramentus numato, kad iš gamtos paimti materialūs elementai Šventosios Dvasios šaukimosi (*epiklesis*) galia kartu su tikrojo tikėjimo išpažinimu gali tapti malonės tarpininkais.

Su tokiomis pamatinėmis idėjomis Jonas Damaskietis taip pat sieja šventųjų relikvijų gerbimą ir daro tai remdamasis įsitikinimu, kad krikščionių šventieji yra Kristaus prisikėlimo dalininkai ir todėl negali būti laikomi tiesiog „mirusiaisiais“. Pavyzdžiui, vardydamas tuos, kurių relikvijos ar paveikslai neverti gerbimo, Jonas savo trečiojoje kalboje paveikslams apginti patikslina: „Pirmiausia (gerbiame) tuos, tarp kurių buvo jo Dievas, vienintelis šventas, buvojantis tarp šventų (plg. *Iz 57, 15*), kaip antai šventoji Dievo Motina ir visi

šventieji. Būtent jie, kurie – kiek įmanoma – pasidare panašūs į Dievą savo valios pastangomis ir Dievui juose gyvenant bei jiems padedant, pagrįstai vadinami dievais (plg. *Ps 82, 6*) – ne dėl savo prigimties, bet dėl kontingentinių aplinkybių, lygiai kaip įkaitusi geležis vadinama ugnimi ne dėl savo prigimties, bet dėl kontingentinių aplinkybių bei dalyvavimo ugnyje. Mat Dievas sako: Būkite šventi, nes aš esu šventas (*Kun 19, 2*)“ (III, 33, col. 1352 A). Po tokio pobūdžio pastabų Damaskietis gali ramiai padaryti išvadą: „Dievas, kuris yra geras ir viso gėrio viršūnė, nepasitenkino savo paties kontempliacija, bet panorio, kad būtų ir kitų jo gėrio dalininkų: todėl jis iš nieko sukūrė visus dalykus, regimus ir neregimus, įskaitant žmogų, regimąją ir neregimąją tikrovę. O žmogų sukūrė, pamąstydamas bei įgyvendindamas jį kaip mąstyti gebančią būtybę (*ennoema ergon*), praturtintą žodžiu (*logo[i] sympleroumenon*) ir orientuotą į dvasią (*pneumati teleioumenon*)“ (II, 2, PG 94, col. 865 A). Toliau aiškindamas šią mintį, jis priduria: „Reikia stebėtis (*thaumazein*) visais apvaizdos darbais (*tes pronoias erga*), visa girti ir priimti, įveikiant pagundą visur įžvelgti puses, daugeliui atrodančias netinkamas ar neteisingas (*adika*), ir pripažinti, kad Dievo planas (*pronoia*) pranoksta žmogaus pažinimą bei suvokimą (*agnoston kai akatalepton*), kai jis vienintelis pažįsta mūsų mintis, mūsų veiksmus ir net mūsų ateitį“ (II, 29, PG 94, col. 964 C). Apskritai jau Platonas yra pareiškęs, kad visa filosofija prasideda nuo nuostabos: mūsų tikėjimas irgi prasideda nuo stebėjimosi kūrinija, Dievo grožiu, kuris tampa regimas.

Optimizmas gamtos kontempliavimo (*physike theoria*) atžvilgiu, gėrio, grožio ir tiesos regėjimo regimojoje kūrinijoje atžvilgiu, šis krikščioniškasis optimizmas nėra naivusis optimizmas: jis atsižvelgia į žaizdą, padarytą žmogaus prigimčiai laisvės rinktis, kuri yra Dievo panorėta, tačiau žmogaus netinkamai panaudota su visais iš to gimusiais paplitusios nedarnos padariniais. Iš to išplaukia teologo iš Damasko aiškiai suvokta būtinybė Dievo Sūnaus įsikūnijimu „sustiprinti bei atnaujinti“ Dievo gerumą bei grožį atspindinčią ir mūsų kaltės sužeistą prigimtį po to, kai pats Dievas daugkart ir įvairiomis progomis yra mėginęs parodyti, jog jis žmogų sukūręs būti ne apskritai „būtyje“, bet „gerabūtyje“ (plg. *La fede ortodossa*, II, 1: PG, col. 981°). Jonas aistringai pareiškia: „Buvo būtina sustiprinti bei atnaujinti prigimtį ir konkrečiai parodyti bei pamokyti (*didachtenai aretes hodon*) dorybės kelio, vedančio nuo pražūties į amžinąjį gyvenimą. Ten jis galiausiai parodo didžiulę meilės jam [žmogui] jūrą (*philantropias pelagos*).“ Gražus pasakymas. Viena vertus, regime kūrinijos grožį ir, antra vertus, žmogaus padarytus sugriovimus. Tačiau Dievo Sūnuje, nužengiančiame atnaujinti prigimties, išvystame Dievo meilės žmogui jūrą. Jonas Damaskietis tęsia:

„Kūrėjas ir Viešpats pats kovoja dėl savo kūrinio mokydamas pavyzdžiu. <...> Mat Dievo Sūnus, egzistavęs dieviškuoju pavidalu, nusileidžia <...> pas savo tarnus <...> taip padarydamas didžiausią naujybę iš naujybių, vienintelę naujybę po saule, apreiškiančią begalinę Dievo galią“ (III, 1. PG 94, coll. 981 C–984 B).

Galime įsivaizduoti, kokią paguodą bei džiaugsmą tikintiesiems teikė šie tokių žavinčių įvaizdžių kupini žodžiai. Juos girdėdami mes irgi jaučiame tokius pačius ano meto krikščionių jausmus: Dievas nori mumyse buvoti, nori atnaujinti mūsų prigimtį ir per mūsų atsivertimą nori padaryti mus savo dievystės dalininkais. Tepadedu mums Viešpats paversti šiuos žodžius savo gyvenimo pagrindu.

Benediktas XVI

Katechezė apie Teodorą Studitą

2009 m. gegužės 27 d.

Brangūs broliai ir seserys!

Susitikdami su šiandieniu šventuoju Teodoru Studitu persikeliame į pačius Bizantijos viduramžius, į religinius bei politinius požiūrius gana audringus laikus. Šventasis Teodoras gimė 759 m. kilmingoje ir pamaldžioje šeimoje. Jo motina Teoktista ir dėdė Platonas – Sakudiono vienuolyno Bitinijoje abatas – gerbiami kaip šventieji. Būtent dėdė paskatino jį pasirinkti vienuolio gyvenimą, kurį Teodoras pradėjo sulaukęs 22 metų. Kunigu buvo išsventintas patriarcho Tarazijo, su kuriuo vėliau nutraukė bendrystės ryšius dėl pastarojo silpnumo, parodyto imperatoriaus Konstantino VI skyrybų bei pakartotinių vedybų atžvilgiu. Dėl to Teodoras 796 m. buvo išstremtas į Tesaloniką. Su imperatoriškąja valdžia jis susitaikė kitais metais valdant imperatorei Irenai, kurios palankumas Teodorą ir Platoną drauge su dauguma Sakudiono vienuolių paakino persikelti į Studijo mieste esantį vienuolyną, stengiantis išvengti saracėnų antpuolių. Taip prasidėjo svarbi „studitinė reforma“.

Tačiau asmeninė Teodoro istorija ir toliau liko audringa. Leonui IV Armėnui vėl ėmus kovoti su atvaizdais ir ikonomis Bažnyčioje, jis, kaip visada energingas, tapo pasipriešinimo ikonoklazmui vadovu. Studijo vienuolių surengta procesija su ikonomis sulaukė policijos reakcijos. Tarp 815 ir 821 m. Teodoras būdavo nuplakamas, įkalinamas ir tremiamas į įvairias Mažosios Azijos vietas. Galiausiai jam pavyko grįžti į Konstantinopolį, tačiau

ne į savo vienuolyną. Dėl šios priežasties jam su savo vienuoliais teko įsikurti kitoje Bosforo sąsiaurio pusėje. Mirė jis, kaip manoma, Prinkipe 826 m. lapkričio 11-ąją, šią dieną jis minimas Bizantijos kalendoriuje. Teodoras į Bažnyčios istoriją įėjo kaip vienas didžiųjų vienuoliškojo gyvenimo reformatorių ir kaip šventųjų paveikslų gynėjas antruoju ikonoklazmo laikotarpiu, greta Konstantinopolio patriarcho šventojo Nikoforo. Teodoras suprato, kad ikonų gerbimas neatskiriama susijęs su įsikūnijimo tiesa. Savo trijose knygoose *Antirretikoi* („Paneigimai“) Teodoras sugretina amžinuosius vidinius Trejybės santykius, kai kiekvieno dieviškojo Asmens egzistencija negriauna vienybės, su abiejų Kristaus prigimčių santykiais, jame irgi nesuardančiais vieno *Logos* asmens. Jis argumentuoja taip: panaikinti Kristaus ikonos gerbimą reikštų išdildyti jo išganomąjį darbą ta prasme, kad neregimasis amžinasis „Žodis“ prisiėmė žmogiškąją prigimtį, pasirodė regimu žmogaus kūnu ir šitaip pašventino visą regimąjį kosmosą. Liturginio palaiminimo ir tikinčiųjų maldos pašventintos ikonos sujungia mus su Kristaus asmeniu, jo šventaisiais ir per tai su dangiškuoju Tėvu bei liudija dieviškosios tikrovės įžengimą į mūsų regimą bei materialų kosmosą.

Teodoras ir jo vienuoliai, drąsūs liudytojai ikonoklastinių persekiojimų laikotarpiu, neatsiejami nuo cenobitiškojo gyvenimo reformos Bizantijos pasaulyje. Jų reikšmė jau savaime akivaizdi dėl vienos išorinės aplinkybės – skaičiaus. Paprastai to meto vienuolynuose vienuolių būdavo ne daugiau kaip trisdešimt ar keturiasdešimt, o iš „Teodoro gyvenimo“ sužinome, jog studitiškųjų vienuolių būta per tūkstantį. Pats Teodoras praneša mums, kad jo paties vienuolyne yra maždaug apie tris šimtus vienuolių. Taigi matome, koks karštas tikėjimas radosi šio tikrai apsišvietusio ir paties krikščioniškojo tikėjimo išugdyto vyro aplinkoje. Tačiau veikmingesnė negu kiekis buvo naujoji dvasia, steigėjo įspausta cenobitiškajam gyvenimui. Savo raštuose jis atkakliai pabrėžia būtinybę sąmoningai grįžti prie Bažnyčios tėvų, pirmiausia šventojo Bazilijaus, pirmutinio vienuoliškojo gyvenimo įstatymų leidėjo, ir šventojo Dorotėjo Gaziečio, garsaus palestinietiškosios dykumos tėvo, mokymo. Būdingą Teodoro indėlį sudaro tvarkos tarp vienuolių ir jų klusnumo reikalavimas. Persekiojimų metu jie buvo išblaškyti ir įprato kiekvienas gyventi savo nuožiūra. Dabar, atsiradus galimybei iš naujo atkurti bendruomeninį gyvenimą, reikėjo didžiausių pastangų, kad vienuolynas virstų tikra organine bendruomene, tikra šeima arba, pasak jo, tikru „Kristaus kūnu“. Tokios bendruomenės pavidalu konkrečiai įgyvendinama visa Bažnyčia.

Kitas pamatinis Teodoro įsitikinimas yra štai toks: vienuoliai, palyginti su pasauliečiais, išpareigoja griežčiau ir karščiau paisyti krikščioniškųjų pareigų. To siekdami

jie duoda ypatingus įžadus, neatskiriamus nuo *hagiasmata* (pašventimo), ir tai yra savotiškas „naujasis krikštas“, kurį simbolizuoja įvilkinimas. Palyginti su pasauliečiais, vienuoliams būdingi neturto, skaistumo ir klusnumo įžadai. Teodoras, kreipdamasis į vienuolius, apie neturtą kalba konkrečiai ir kartais tiesiog vaizdingai: neturtas nuo sekimo Kristumi pradžios yra esminis vienuolijos elementas, rodąs kelią ir mums visiems. Atsisakymas materialių daiktų nuosavybės, neprisirišimas prie jų, taip pat saikingumas ir paprastumas radikaliai galioja tik vienuoliams, tačiau tokio atsisakymo dvasia privaloma visiems. Neturime būti priklausomi nuo materialių turto, privaloma mokytis atsisakymo, paprastumo, griežtumo ir saikingumo. Tik tada gali augti solidari visuomenė ir įveikti didžiąją neturto šiame pasaulyje problemą. Šia prasme radikalus neturtingų vienuolių ženklas iš esmės rodo kelią mums visiems. Dėstydamas apie pagundas skaistumui, Teodoras neslepia savo potyrių ir parodo vidinės kovos kelią, kuriuo einant galima save sutramdyti ir kaip Dievo šventovę imti gerbti savo ir kito kūną.

Tačiau pagrindinis atsisakymas, Teodoro požiūriu, susijęs su klusnumu, nes kiekvienas vienuolis įpratęs gyventi savaip, ir tris šimtus vienuolių įtraukiant į didelę bendruomenę tikrai reikia gyvenimo būdo, kurį jis pavadina „paklusimo kankinyse“. Ir čia vienuoliai duoda elgsenos pavyzdį mums visiems, nes po pirmosios nuodėmės žmogus linkęs elgtis pagal savo valią, laikyti, jog pirmutinis pasaulio gyvenimo principas yra savo valiai pajungti visa kita. Tačiau kiekvienam klausant vien savęs, socialinis darinys funkcionuoti negali. Tiktai išmokus įsijungti į bendrąją laisvę, ja dalytis ir jai paklusti, išmokus teisėtumo, t. y. paklusimo ir klusnumo bendrojo gėrio ir bendrojo gyvenimo taisyklėms, visuomenė ir „aš“ gali išsilaisvinti iš buvimo pasaulio centru puikybės. Šitaip, pasitelkdamas subtilią introspekciją, Teodoras padeda savo vienuoliams ir galiausiai mums suvokti tikrąjį gyvenimą, priešintis pagundai aukščiausia gyvenimo taisykle laikyti savo valią, išsaugoti savo asmeninę tapatybę – kuri niekada neatskiriama nuo kitų tapatybės – bei širdies ramybę.

Teodoro Studito požiūriu, *philergia*, t. y. meilė darbui, yra ne mažiau svarbi dorybė negu klusnumas ir nuolankumas; ją jis laiko kriterijumi, leidžiančiu pasverti asmeninio maldingumo kokybę. Jis argumentuoja, jog kas uoliai vykdo materialius įsipareigojimus, nenuilstamai dirba, tas lygiai taip pat elgiasi ir dvasinių dalykų srityje. Todėl jam nepriimtina, kad vienuolis maldos ir kontempliacijos dingstimi vengtų darbo, įskaitant rankų darbo, kuris, jo ir visos vienuoliškosios tradicijos akimis, iš tikrųjų yra priemonė Dievui atrasti. Teodoras nesibaimina kalbėti apie darbą kaip apie „vienuolio auką“, „liturgiją“, net savotiškas Mišias, per kurias vienuoliškasis

gyvenimas tampa angeliškuoju. Būtent per tai darbo pasaulis humanizuojamas, o žmogus per darbą labiau priartėja prie savęs ir prie Dievo. Verta priminti vieną tokio nepakartojamo požiūrio padarinį: kadangi tai yra savotiškos „liturgijos“ vaisius, iš bendro darbo atsirandantys turtai skirtini ne vienuolių patogumui, bet vargšams padėti. Šitai visiems turi padėti suvokti, kad darbo vaisiai turi būti gėris visiems. Studitų darbas, savaime suprantama, nebuvo vien rankų darbas: prie Bizantijos civilizacijos religinio bei kultūrinio plėtojimosi jie daug prisidėjo kaip kaligrafai, tapytojai, poetai, jaunimo auklėtojai, mokyklų mokytojai ir bibliotekininkai.

Nepaisydamas plačios išorinės veiklos, Teodoras niekada neapleido savo kaip vienuolyno vyresniojo užduoties būti vienuolių dvasios tėvu. Jis žinojo, kokią esminę įtaką jo gyvenimui buvo padariusi jo geroji motina ir šventasis dėdė Platonas, kurį jis reikšmingai vadino „tėvu“. Todėl jam rūpėjo dvasinis vadovavimas vienuoliams. Pasak Teodoro biografo, jis kasdien po vakaro maldos atsistodavo prieš ikonostasą visų išklausti. Taip pat duodavo dvasinių patarimų daugybei žmonių už vienuolyno sienų. „Dvasiniame testamente“ ir „Laiškuose“ atsispindi jo atviras bei malonus charakteris ir išryškėja, kaip iš jo tėvystės vienuoliškojoje aplinkoje bei už jos ribų gimė tikros dvasinės draugystės.

„Taisyklės“, žinomos taip pat pavadinimu *Hypotyposis*, kodifikuotos netrukus po Teodoro mirties, kažkiek modifikuotos buvo perimtos Atono kalne, šventajam Atanazui Atonitui 962 m. ten įsteigus „Didžiąją laurą“, o vėliau ir Kijevo Rusijoje, kai antrojo tūkstantmečio pabaigoje jas „olų lauroje“ įdiegė šventasis Teodozijus. Suvokus taisyklių pirminę reikšmę, jos pasirodys nepakartojamai aktualios. Šiandien egzistuojanti pakraipų gausa kėsina į bendro tikėjimo vienybę ir stumia pavojingo individualizmo bei dvasinės puikybės link. Todėl būtina įsipareigoti ginti ir didinti tobulą Kristaus Kūno vienybę, kad jame harmoningai derėtų iš tvarkos gimstanti taika ir nuoširdūs asmeniniai santykiai Dvasioje.

Galbūt baigiant būtų naudinga dar kartą įvardyti pagrindinius Teodoro dvasinio mokymo elementus: tai meilė įsikūnijusiam Viešpačiui ir jo regimumui liturgijoje bei ikonose; ištikimybė krikštui ir įsipareigojimas gyventi Kristaus Kūno bendrystėje, suvokiamoje kaip krikščionių tarpusavio bendrystė; neturto, saikingumo, atsisakymo dvasia; skaistumas, savitvarda, nuolankumas ir klusnumas kaip priemonės sutramdyti savo valiai, ardančiai socialinį darinį bei sielos ramybę; meilė materialiam ir dvasiniam darbui; dvasinė draugystė, kylanti iš sąžinės, sielos, gyvenimo apvalymo. Mėginkime vadovautis šiais mokymais, iš tikrųjų rodančiais mums tikrojo gyvenimo kelią.

Dvasininkijos kongregacija

Kunigų metai

Brangūs kunigai!

Į duris beldžiasi popiežiaus Benedikto XVI paskelbti Kunigų metai Arso šventojo klebono Jono Marijos Vianėjaus mirties 150-osioms metinėms paminėti. Šventasis Tėvas šiuos metus pradės artimiausią birželio 19-ąją, per Švenčiausiosios Jėzaus Širdies šventę ir Pasaulinę maldos už kunigų šventėjimą dieną. Tokių metų paskelbimas visame pasaulyje ir pirmiausia tarp kunigų sulaukė teigiamo atgarsio. Visi ryžtingai, tvirtai ir karštai įsipareigokime dėti pastangas, kad šie metai būtų plačiai švenčiami visame pasaulyje – vyskupijose, parapijose, kiekvienoje vietinėje bendruomenėje, šiltai įtraukiant mūsų katalikiškąją tautą, neabejotinai mylinčią savo kunigus ir trokštančią matyti juos kasdieniuose apaštalavimo darbuose laimingus, šventus ir džiugius.

Tai turėtų būti pozityvūs ir iniciatyvų kupini metai, per kuriuos Bažnyčia pirmiausia kunigams, tačiau taip pat krikščionims ir per žiniasklaidą visam pasauliui trokštų pasakyti, jog ji didžiuojasi savo kunigais, juos myli, gerbia bei jais žavisi, taip pat dėkinga pripažįsta jų pastoracinį darbą bei gyvenimo liudijimą. Kunigai svarbūs ne tik dėl to, ką jie daro, bet ir dėl to, kuo jie yra. Tikra tiesa, jog kai kurie kunigai šiuo metu įsivėlę į rimtas problemas ir nusikalstamas situacijas. Visus šiuos atvejus reikia toliau tirti, priimti prideramą nuosprendį ir skirti bausmę. Tačiau tokių atvejų procentiškai tarp kunigų pasitaiko labai mažai. Absoliuti dauguma kunigų yra garbingi žmonės, atsidavę savo tarnybai, praktikuojantys maldos gyvenimą ir pastoracinę gailestingąją meilę, visa savo esybe įgyvendinantys savo pašaukimą ir misiją, dažnai didelio asmeninio pasiaukojimo kaina, tačiau visa tai jie atlieka kupini autentiškos meilės Jėzui Kristui, Bažnyčiai ir tautai, solidarizuodamiesi su vargšais ir kenčiančiaisiais. Todėl Bažnyčia didžiuojasi savo kunigais visame pasaulyje.

Šie metai taip pat turėtų būti mums proga intensyviai pagilinti kunigiškąją tapatybę, katalikiškosios kunigystės teologiją bei ypatingą kunigo pašaukimo ir misijos Bažnyčioje ir pasaulyje pajautą. To siekiant prireiks studijų susirinkimų, apmąstymo dienų, dvasinių rekolekcijų kunigystės tema, konferencijų ir mokslinių seminarų mūsų bažnyntiniuose fakultetuose, mokslinių tyrimų ir atitinkamų publikacijų.

Kovo 16 d. kreipdamasis į Dvasininkijos kongregacijos visuotinį susirinkimą, Šventasis Tėvas, skelbdamas Kunigų metus, pasakė, jog šių ypatingų metų tikslas yra „paskatinti kunigus siekti dvasinio tobulumo, nuo kurio pirmiausia priklauso jų tarnybos veiksmingumas“. Todėl šie metai turi būti ypatingi maldos metai, pačių kunigų maldos, maldos su kunigais ir už kunigus metai, kunigijos dvasingumo ir kiekvieno pavienio kunigo atnaujinimo metai. Šiame kontekste kaip kunigiškojo dvasingumo šerdis siūlosi Eucharistija. Čia toliau plėtotina tikrai šventėjimo vaisių duoti galinti Eucharistijos adoracija dėl kunigų šventėjimo ir prieš kurį laiką Dvasininkijos kongregacijos pasiūlyta moterų vienuolių, pašvęstųjų moterų ir moterų pasauliečių dvasinė motinystė individualių kunigų atžvilgiu.

Per šiuos metus turėtų būti iširtos mūsų kunigų konkrečios gyvenimo sąlygos bei materialinis išlaikymas, nes kai kuriems tenka gyventi dideliame skurde.

Šie metai sykiu turėtų būti kupini religinių ir viešųjų švenčių, teikiančių Dievo tautai, vietinei katalikų bendruomenei galimybę melstis, medituoti, švęsti ir tinkamai pagerbti savo kunigus. Bažnytinėje bendruomenėje šventė – tai būdas labai nuoširdžiai išreikšti ir maitinti krikščioniškąją džiaugsmą, trykštantį iš tikrumo, jog Dievas mus myli ir kartu su mumis švenčia. Tai teikia progą plėtoti bendrystės ir draugystės ryšius tarp kunigų ir jiems patikėtų bendruomenių.

Galima suminėti daug kitų aspektų bei iniciatyvų, kurios praturtintų Kunigų metus. Čia savo žodį tarti paliekama deramam vietinių Bažnyčių kūrybiškumui. Todėl būtų sveikintina, jei kiekviena vyskupų konferencija, vyskupija, parapija ir vietinė bendruomenė kuo skubiau parengtų šioms ypatingiems metams skirtą renginių programą. Akivaizdu, jog būtų labai svarbu šiuos metus pradėti reikšmingu įvykiu. Birželio 19-ąją, Šventajam Tėvui Romoje pradedant Kunigų metus, vietinės Bažnyčios kviečiamos koku nors būdu šioje inauguracijoje dalyvauti, pageidautina ypatingu liturginiu ir šventiniu aktu. Turintys galimybę atvykti į atidarymą Romon ir taip išreikšti savo įsitraukimą į šią džiuginančią popiežiaus iniciatyvą taip ir tepadaro. Dievas neabejotinai didele meile palaimins tokį sumanymą, o Mergelė Marija, dvasininkijos Karalienė, melsis už jus visus, brangūs kunigai.

Kardinolas Cláudio Hummes
San Paulo arkivyskupas emeritas
Dvasininkijos kongregacijos prefektas

Fondo „Bažnyčios kronika“ apdovanojimai

Šeštinių sekmadienį visuotinėje Bažnyčioje švenčiant Pasaulinę visuomenės komunikavimo dieną (šiais metais – gegužės 24 d.), arkivyskupas Sigitas Tamkevičius jau vienuolikti metai iš eilės paskelbia apie „Bažnyčios kronikos“ fondo apdovanojimus žiniasklaidininkams už objektyvios žurnalistikos ir krikščioniškų vertybių puoselėjimą viešumoje. Šiais metais apdovanojimai skirti:

1) Dr. Jonui Malinauskui už ilgametį aukštos žurnalistinės kokybės darbą Vatikano radijo bangomis lietuviškai perteikiant Šventojo Tėvo žodį ir veiklą, už objektyvias Bažnyčios gyvenimo apžvalgas internetinėje žiniasklaidoje ir spaudoje, praturtinamas gilaus istorijos ir kultūros pažinimo, už nuoseklių studijų subrandintas publikacijas bioetikos bei gyvybės kultūros puoselėjimo klausimais ir už ištikimą tarnystę talkinant Lietuvos Respublikos ambasadais prie Šventojo Sosto.

2) Dr. Nerijui Šepečiui už gražią istoriko ir teologo, dėstytojo ir publicisto pašaukimų dermę, už kantrų „Naujojo Židinio-Aidų“ redagavimą ir žurnalo autorių ugdymą puoselėjant krikščioniško požiūrio skleidimąsi įvairiose humanitarikos srityse, už principingus ir įžvalgius esė interneto svetainėse, kuriuose šmaikštus visuomenės kritikas papildė istorinės tiesos ieškotoją, o evangelinė perspektyva atveria žmogaus žemiškosios kelionės prasmę.

Apdovanojimus arkivyskupas įteiks iškilmingai švenčiant Kauno arkivyskupijos globėjo šv. Jono Krikštytojo šventę birželio 24 d.

-kasp-

Telšių vyskupijos globėjo diena

Birželio 1 d. Telšių vyskupija šventė savo dangiškojo globėjo Šv. kankinio Justino šventę. Ta proga Telšių katedroje aukotos iškilmingos šv. Mišios,

Lietuvos Vyskupų Konferencijos plenarinis posėdis

Gegužės 26–28 d. Vilniuje vyko Lietuvos Vyskupų Konferencijos plenarinis posėdis. Jame dalyvavo kardinolas A. J. Bačkis, arkivyskupas S. Tamkevičius, vyskupai E. Bartulis, J. Boruta SJ, J. Kauneckas, J. Matulaitis, R. Norvila, J. Ivanauskas, J. Tunaitis, J. Preikšas, J. Žemaitis.

Posėdyje dalyvavo naujasis apaštališkasis nuncijus Lietuvai arkivyskupas Luigi Bonazzi. Nuncijus pasveikino visus posėdžio dalyvius, padėkojo už šiltą ir svetingą sutikimą atvykus į Lietuvą, perdavė popiežiaus Benedikto XVI sveikinimus. Savo kalboje nuncijus pasidalijo asmeninėmis įžvalgomis ir pastoracine patirtimi, išreiškė savo atvirumą ir norą, kad būtų naudingas sprendžiant svarbius bažnytinio gyvenimo Lietuvoje klausimus. Visiems dalyviams palinkėjo sėkmingo darbo išlaikant ypatingą vyskupiškos vienybės ir brolystės dvasią.

Lietuvos ganytojai aptarė parengtus pasiūlymus Kunigų metams, juos popiežius Benediktas XVI paskelbs per Švč. Jėzaus Širdies iškilmę birželio 19 dieną ir jie tęsis iki kitų metų birželio 19 dienos. Pagrindinė Kunigų metų tema yra „Kristaus ištikimybė, kunigo ištikimybė“. Kunigų kongregacijos prefektas kardinolas Claudio Hummesas savo laiške prieš pradėdamas Kunigų metus akcentuoja tris esminius momentus: 1. Asmeninės kunigiškosios tapatybės atgaivinimą; 2. Brolišką bendrystę tarp kunigų; 3. Kunigo sakramentinę bendrystę su savo vyskupu. Parengti pasiūlymai ir remiasi šiais pagrindiniais kriterijais. Vyskupai apsvarstė pateiktą pasiūlymų sąrašą ir dalijosi mintimis, kaip vaisingiau išgyventi ir kuo geriau įprasinti šiuos metus. Nutarta, kad šiuos pasiūlymus ganytojai apsvarstys vyskupijose kartu su kunigais ir naujas įžvalgas atsiųs sekretoriatui. Apibendrinus gautą medžiagą bus rengiamos Kunigų metų minėjimui skirtos gairės.

Ganytojai, išreikšdami rūpestį dėl esamų vertybinių sunkumų, su kuriais susiduria daugelis krikščionių Europoje, nusprendė priminti tikintiesiems pareigą aktyviai dalyvauti rinkimuose ir įvertinti partijas pagal tai, kaip jos atitinka krikščioniškas vertybes. Po įvykusių diskusijų vyskupai priėmė kreipimąsi artėjant rinkimams į Europos parlamentą. Šis kreipimasis visuomenei pristatytas surengtos spaudos konferencijos metu.

Lietuvos vyskupai buvo informuoti apie kariuomenės ordinariate susidariusią padėtį. Kariuomenės ordinaras ir kariuomenės vadovybė rengiasi priimti sprendimus, kurie padės normalizuoti ordinariato kapelionų darbą.

Ganytojai išreiškė savo susirūpinimą vykdomos šeimos politikos tęstinumu. Labai svarbu, kad išrinktoji Seimo dauguma tęstų savo rinkiminiuosius įsipareigojimus šioje visai tautai svarbioje srityje.

Posėdžio metu buvo aptarti įvairūs vykstantys jubiliejiniai Evangelijos žinios tūkstantmetei Lietuvai renginiai. Vysk. J. Ivanauskas pristatė rengiamų jubiliejinių Evangelijos žinios tūkstantmetei Lietuvai ekumeninių pamaldų prie Kryžių kalno projektą. Šios pamaldos bus surengtos liepos 26 d.

Lietuvos vyskupai apžvelgė universitetinės sielovados klausimus. Naujuoju universitetinės sielovados kapelionu trejiems metams paskirtas mons. A. Ramonas.

Posėdyje dalyvavęs Lietuvos katechetikos centro direktorius mons. R. Gudlinkis pristatė parengtą 11–12 klasių tikybos mokymo programos projektą.

Vyskupai apsvarstė gautą policijos kapeliono kun. A. Belicko siūlymą Lietuvoje paskelbti Keliaujančiųjų ir vairuotojų dieną. Tą dieną būtų labiau atkreiptas dėmesys į vairuotojų ir keleivių elgesį kelyje, skatinama keliaujančiųjų malda, šventinami automobiliai. Ganytojai nusprendė, kad tokia diena Lietuvoje bus minima paskutinį rugsėjo sekmadienį.

Vyskupai pasidalijo mintimis apie užsienio sielovados aktualijas.

Kitas plenarinis Lietuvos Vyskupų Konferencijos posėdis bus surengtas spalio 5–7 d. Birštone.

-lvks-

Kaišiadorių vyskupijos kunigų diena

Gegužės 20 d. Kaišiadoryse vyko vyskupijos Kunigų diena – nuolatinio ugdymo susirinkimas. Pirmojoje dalyje kalbėjo br. kunigas Arūnas Peškaitis OFM, Vilniaus Šv. Pranciškaus Asyžiečio (Bernardinų) parapijos klebonas, taip pat nuteistųjų iki gyvos galvos kalinių kapelionas.

Gvildendamas temą „Evangelizacija nūdienoje“, kunigas pirmiausia atkreipė dėmesį į miesto ir kaimo sielovados skirtumus Lietuvoje. Miesto visuomenė – daugiasluoksnė, pvz., kun. A. Peškaičio vadovaujamoje parapijoje – Užupio rajone gyvena neturtingi menininkai ir turtingi verslininkai, žymūs politikai ir paprasti žmonės – darbininkai. Kaime padėtis kitokia: čia visuomenė daugiau ar mažiau unifikauta, be to, lengviau aprėpiama teritorijos prasme. Kita svarbi detalė, pasak prelegento, jog mieste parapiinė veikla daugiau sukoncentruota į pačią bažnyčią ir joje vykdomas programas; čia žmonės gali pasirinkti jiems patinkančią bažnyčią ar joje vykdomą sielovados programą; parapiinė teritorija mieste retai turi praktinės reikšmės.

Kalbėdamas apie pastoracijos darbininkus – kunigus, kun. A. Peškaitis atkreipė dėmesį į santykio su žmonėmis svarbą pastoracijoje. Visų pirma labai svarbu išklausti žmogų. Dažniausiai žmogus ateina į bažnyčią ieškodamas santykio, kurio kitur nepatyrė. „Šiandienos evangelizacija prasideda nuo santykio, mat žodis be santykio vis mažiau ką nors reiškia“, – sakė prelegentas. Kunigas atkreipė dėmesį į Jėzų. Kaip liudija Evangelija, Jėzus ano meto visuomenėje kūrė kitoki nei buvo įprasta santykį su žmonėmis – atviresnį, jautresnį, mažiau stereotipišką. Tai aiškiai rodo Jėzaus elgsena su trijų kategorijų žmonėmis: moterimis, maitininkais ir vaikais. Su visais šiais žmonėmis Jėzus užmezga draugiškus santykius. „Aš tavęs nepasmerksiu“, – sako Jėzus; tai reiškia, kad jis priima asmenį nepaisydamas situacijos ir tik po to paragina keistis: „Eik ir daugiau nenusidėk.“ Kitose vietose Jėzus sako: „Būkite kaip vaikai“, tai yra būkite nuolankūs, atviri, maži, pasitikintys. Jėzaus santykis nėra sąlygotas stereotipų. Tuo tarpu šiandienos visuomenė sukaustyta stereotipų, pvz., žiniasklaidoje nuskamba komentarai, su kuo kunigui dera, o su kuo nedera bendrauti; turtuolių ekonominė krizė paskatina žudyti, mat puliti žemiau jis negali ir t. t.

Reikia atvirumo sau pačiam ir nuoširdumo. Pasak prelegento, vienas jau nuolis, kuris lankėsi pas jį dėl dvasinio palydėjimo, prisitarė, jog bendraudamas su kunigu jis jaučiasi natūraliai, kitaip nei visuomenėje – „kur turi

kurių metu melstasi už pirmąjį Telšių vyskupą Justiną Staugaitį ir kitus mirusius vyskupijos vyskopus, kanauninkus, monsinjorus, prelatus. Šv. Mišių koncelebracijai vadovavo Telšių vyskupas J. Boruta SJ. Šv. Mišias koncelebravo Telšių katedros kapitulos kanauninkai ir jos pirmininkas Palangos dekanas kan. A. Genutis, Žemaičių Kalvarijos bazilikos kapitulos kanauninkai ir jos pirmininkas Telšių vyskupijos kurijos kancleris kan. R. Saunorius, Telšių vyskupo generalvikaras prel. J. Šiurys.

Per pamokslą Telšių ganytojas išsamiai supažindino šv. Mišių dalyvius su šv. Justino – filosofo, kankinio, gyvensio II a. po Kristaus – gyvenimo keliu, jo mokymu ir ryžtu paaukoti savo gyvybę dėl savo tikėjimo. Pamokslininkas citavo šventojo raštus, kuriuose atsispindi jo tikėjimas ir apsisprendimas. Filosofui Justinui įvykdyta mirties bausmė nukertant galvą, nes jis neišsižadėjo Kristaus.

Po šv. Mišių Telšių vyskupas su šv. Mišias aukojusiais dvasininkais meldėsi prie Šv. Justino altoriaus Telšių katedroje. Jos kriptoje buvo aplankytas pirmojo Telšių vyskupo Justino Staugaičio kapas, sugiedota „Viešpaties Angelo“ malda.

-kasab-

Šventė Kauno Šilainių parapijoje

Gegužės 28–31 d. Kauno Šventosios Dvasios (Šilainių) parapijoje jubiliejiniams Evangelijos žinios metams paminėti surengta Šventojo vyskupo Brunono šventė. Pirmąją šventės dieną, vidudienį, šv. Mišias parapijos mokyklų mokiniams bažnyčioje aukojo ir apie šv. Brunono gyvenimą per pamokslą papasakojo vikaras kun. Laurynas Grikiėtis.

Vėliau laikinojoje parapijos bažnyčioje policijos darbuotojams skaityta paskaita „Vyskupas Brunonas ir Evangelijos žinia tūkstantmečiui Lietuvai“. Paskaitą skaitęs Kauno I dekanato dekanas mons. Vytautas Grigaravičius apžvelgė

šventojo vyskupo Brunono misionierišką veiklą baltų kraštuose, pabrėžė Evangelijos sklaidimo svarbą Lietuvos gyvenime. Renginyje dalyvavo Kauno miesto Santakos policijos komisariato viršininkas Raimondas Abugelis, Šilainių policijos nuovados viršininkė Audronė Sutkaitienė ir apie penkiasdešimt policininkų iš Santakos, Šilainių, Vilijampolės policijos nuovadų. Vėliau parapijos *Caritas* savanorės į svečius atvykusiems policijos pareigūnams surengė agapę, jos metu Bažnyčios ir policijos atstovai kartu pabendravo, pasidalijo žmogiškąja patirtimi.

Tos pačios dienos vakare Šventosios Dvasios (Šilainių) parapijos klebonas kun. Emilis Jotkus susitiko su jaunuimu, besirengiančiu priimti Sutvirtinimo sakramentą.

Gegužės 29 d. didžiausias dėmesys skirtas Švč. Sakramento adoracijai. Pasiskirstę valandomis, Eucharistinį Jėzų adoravo parapijos tikybos mokytojai, Sumos choro, šeimų ratelio nariai, jaunimas, Ateitininkų kuopos jaunimas, senjorai, patarnautojai, Marijos legio-
no nariai.

Gegužės 30-osios šeštadienio vidurdienį prie bažnyčios prasidėjo jaunųjų Šilainių mikrorajono talentų koncertas. Iš viso pasirodė 22 parapijų mokyklų kolektyvai. Šventėje dalyvavo ir susirinkusius pasveikino Kauno savivaldybės Švietimo ir ugdymo skyriaus vedėjas Antanas Bagdonas, Kauno miesto savivaldybės administracijos Šilainių seniūnijos seniūnas Gintautas Sinkevičius, parapijos klebonas Emilis Jotkus.

Moksleivių koncerto metu parapijos šeimų sielovados vadovė ses. Ramutė Budvytytė supažindino su šeimų ratelio veikla ir pakvietė keletą tėvų pasidalyti, kaip jie asmeniškai išgyvena Dievo veikimą savo gyvenime ir kokią įtaką jų šeimoms turi tikėjimas bei malda. Švęsdamos parapijos pagrindinius Sekminių atlydus ir minėdamos Evangelijos jubiliejų, parapijos ratelio „Mažoji namų bažnyčia“ šeimos aktyviai

atrodyti toks ar kitoks“ (pavyzdingas, darbštus ir t. t.). Baigdamas prelegentas užsiminė apie kunigo tapatybę. Jis pabrėžė *alter Christus* (*antrasis, kitas Kristus*) svarbą.

Antrojoje susirinkimo dalyje Kaišiadorių vyskupo generalvikaras pristatė vyskupijos kunigams nuorodas dėl Žodžio liturgijos giedojimų. Jis pabrėžė, jog psalmės po pirmojo Mišių skaitinio savo nuožiūra atsisakyti ar pakeisti kitokiais nebibliniais tekstais negalima, nes ji yra neatsiejama Žodžio liturgijos dalis. Psalmė turi būti skaitoma arba giedama iš sakyklos, kur skaitomi Šv. Rašto skaitiniai. Tuo tarpu *Aleliuja* (prieš Evangeliją) kreipinys gali būti giedamas ir nuo vargonų. Labai svarbu, kad psalmės atliepą bei *Aleliuja* giedotų visa bendruomenė; sykiu dera daug dėmesio skirti ir kitoms žmonių aklamacijoms – psalmių giedojimui, priegiesmiams ir giesmėms. Šia proga taip pat buvo pristatytas naujas „Katalikų giesmynas“ ir paaiškinta, kaip juo naudotis.

Po to kalbėjo Kaišiadorių vyskupas, Jaunimo ir Katechetikos centrų atstovai pristatė savus pranešimus. Susirinkimas, kaip įprasta, užbaigtas pietumis kurijoje su ganytoju. Šia proga konfratrai pasveikino kunigus, šiemet švenčiančius kunigystės 25-mečio jubiliejų.

-kgt-

Ministro vizitas Popiežiškojoje lietuvių šv. Kazimiero kolegijoje

Birželio 2 d. Popiežiškąją lietuvių šv. Kazimiero kolegiją Romoje aplankė Lietuvos Respublikos užsienio reikalų ministras Vygandas Ušackas su žmona. Kolegijos svečių priėmimo menėje surengtame susitikime su kolegijos vadovybe, studentais, svečiais kunigais bei pasauliečiais taip pat dalyvavo LR ambasadorius Italijai P. Zapolskas su žmona, LR ambasadorius prie Šv. Sosto V. Ališauskas, trumpam į Romą atvykęs Kauno arkivyskupas metropolitas S. Tamkevičius su arkivyskupijos kancleriu mons. Ad. Grušu, LR ambasados Italijoje patarėjas J. Bakūnas bei Vatikano radijo lietuviškų laidų vadovas dr. J. Malinauskas.

Kolegijos rektorius mons. P. Šiurys dėkojo svečiams už apsilankymą ir ministruį įteikė kolegijos jubiliejinį medalį, atspindintį jos šešiasdešimties metų gyvavimą. Ministras V. Ušackas pasidžiaugė, kad turėjo progą susitikti su aukštais Vatikano pareigūnais, padėjo už nuoširdų priėmimą ir padovanojo kolegijai V. Liautuko paveikslą „Šv. Onos ir Bernardinų bažnyčių ansamblis“.

Po to svečiai rinkosi Kolegijos refektoriuje į iškilmingą vakarienę, kurios metu dalytasi mintimis įvairiomis temomis. Garbieji svečiai susirinkusiems tarė keletą žodžių.

Kauno arkivyskupas metropolitas S. Tamkevičius priminė, jog šių metų birželio 19 dieną visuotinėje Romos Katalikų Bažnyčioje prasidės Kunigų metai. Pabrėžtini trys dalykai: kunigų tapatybės klausimas – kas aš esu šiandienos visuomenėje, kunigų tarpusavio broliškesnio bendravimo skatinimas ir kunigų bei vyskupų tarpusavio bendrystės stiprinimas. Arkivyskupas pasidžiaugė, kad Kolegijoje studijuojantys kunigai, parvykdami ir užimdami tam tikras pastoracines nišas, kartu parveža ir Bažnyčios visuotinio pulsa.

Užbaigdamas savo kalbą hierarchas paminėjo, jog nepaisant to, kad Lietuvoje Bažnyčia nuo valstybės atskirta, kiekviena vykdydama savo misiją gali bendradarbiauti dėl savo tėvynainių. Ši atskirtumo bei vieningumo tema savotiškai padiktavo kitų svečių kalbėjimo toną.

LR užsienio reikalų ministras V. Ušackas, dar kartą padėkojęs už nuoširdų priėmimą, dėkojo arkivyskupui S. Tamkevičiui už jo praeities darbus ir šią dieną indėlį į visos Lietuvos istoriją bei kvietė kunigus aktyviai bendradarbiauti ir nešti į visas gyvenimo sritis vertybes, plaukiančias iš Dievo žodžio.

Pasak LR ambasadoriaus Italijai P. Zapolsko, vieningumą atspindi ir tai, kad praityje dabartiniai svečių namai „Villa Lituania“ buvo ir LR Italijoje ambasados būstinė, o kolegija – ne tik dvasinio, bet ir tautinio ugdymo vieta. Bendradarbiavimo galimybių gyvenant Italijoje, ypač Šventajame Mieste, yra daug, tik reikia jas išnaudoti.

Savotiškai visų kalbėtojų mintis apibendrinamas, LR ambasadorius prie Šv. Sosto V. Ališauskas atvirai išdėstė savo įžvalgas apie nepavydėtiną kunigo misiją dėl visuomenės neigiamo požiūrio, linkėjo kasdieniame darbe atrasti viltį ir prasnę, nepaisant to, jog šitai dažnai lieka neįvertinta ir palydima nedėkingumo. Paantrindamas Kauno arkivyskupo žodžius, jis taip pat priminė, jog popiežius Benediktas XVI skelbdamas Kunigų metus ypatingą dėmesį skiria pasauliečiams, kad jie būtų ne tik padėjėjai, bet ir bendrai su dvasininkija atsakingi už Bažnyčią.

Namų šeimininkas mons. P. Šiurys svečiams pristatė visus kolegijos studentus, pasidžiaugdamas kiekvieno įnašu į bendruomeninį gyvenimą, ir visiems vakaro dalyviams palinkėjo palaimos bei entuziazmo ateityje.

-krb-

Mokslo metų užbaiga Popiežiškojoje lietuvių šv. Kazimiero kolegijoje

Gegužės 29 d. Popiežiškoji lietuvių šv. Kazimiero kolegija užbaigė dar vienus mokslo metus ir šįkart užvertė tikrai istorinį savo gyvenimo puslapį.

Ta proga rektoriaus mons. Petro Šiurio surengtoje konferencijoje dalyvavo kolegijoje gyvenantys studentai kunigai, čia dirbančios Šv. Šeimos seserys ir prel. Kazimieras Dabravolskis. Kolegijos rektorius savo kalbą grindė trimis pagrindiniais praėjusių mokslo metų istoriniais įvykiais. Pirmiausia – 2008 metais spalio mėnesį paminėtas Kolegijos 60 metų jubiliejus, kuriame dalyvavo daug garbių svečių ir labai didelis būrys čia gyvenusių studentų kunigų. Kolegijos vadovas pabrėžė, kad Dievas ištikimai vedė per tuos metus, padėdamas išgyventi įvairias negandas ir rasti viltį net tada, kai situacija atrodė be išeičių. Antras svarbus momentas – naujojo kolegijos statuto patvirtinimas Vatikane, Mokslo ir studijų kongregacijoje. Statute akcentuojama, kad kolegija nėra seminarija, kur rengiamasi kunigybei, bet kunigų, studijuojančių Romoje, namai, kuriuose jie turi galimybę brandinti savo pašaukimą, maitindami jį intelektualiniu maistu ir dvasiniu bei kultūriniu Šventojo Miesto paveldu. Ta proga prelegentas kalbėjo apie kunigystę kaip malonę ir dovaną, kurią gauname ne tik sau, bet ir tam, kad ja dalydamiesi ir patys taptume laimingi, ir kitiems pagelbėtume eiti tikėjimo keliu. Kalbėtojas taip pat pabrėžė, kad šiandien, kai visuomenė yra tokia permainin-

dalyvavo adoracijos maldoje ir visoje atlaidų programoje.

Po pietų susirinkusiems koncertavo projekto „Kelias į žvaigždes“ dalyvė Donata Virbilaitė ir projekto „Žvaigždžių vartai“ dalyvis Martynas Beinaris. Ateitininkų kuopos moksleiviai, vadovaujami Vidos Zulonaitės, pradžiugino vaidinimu apie šv. vyskupo Brunono gyvenimą. Aktoriai žiūrovus gražino į praeitį, kai Lietuvos žemėse dar buvo išpažįstama pagonybė, o misionieriai, taip pat ir Brunonas, vyko į pagonių kraštus skelbti Gerosios Naujienos.

Po pietų Šv. mergelės ir kankinės Kotrynos seserų kongregacijos ses. Gabrielė drauge su p. Lina Zemeckiene sutvirtinamuosius pakvietė dalyvauti viktorinoje ir išbandyti save, ar yra pasirengę pratęsti šv. Brunono misiją – nešti Kristaus šviesą jos dar nepažįstantiems. Viktoriną jos dalyviai pradėjo fizinių jėgų išbandymo pratimais (valgė pyragą darydami atsispaudimus). Vėliau komandos atsakinėjo į klausimus, sprendė galvosūkius (apie tikėjimą, Bažnyčią, Lietuvą). Komandos buvo apdovanotos knygomis.

Gegužės 31 d., sekmadienį, 10 val. statomoje bažnyčioje parapijos vaikai, besiruošiantys Pirmosios komunijos ir Atgailos (Sutaikinimo) sakramentams, tikintiesiems parodė spektaklį „Evangelija vaikų akimis“. Vėliau Kauno arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas pašventino bažnyčios šventoriuje pastatytą Švč. Mergelės Marijos statulą. Iškilnėse dalyvavo Socialinės apsaugos ir darbo ministras Rimantas Dagys, Kauno miesto mero pavaduotojas Algimantas Kurlavičius, kiti garbūs miesto svečiai. Parapijos choras prie pašventintos Dievo Motinos statulos sugiedojo giesmę „Marija, Marija“.

Sekminių atlaidai prasidėjo Švč. Sakramento procesija aplink bažnyčią. Iškilmingai šv. Mišių aukai vadovavo ir Sutvirtinimo sakramentą 184 parapijos jaunuoliams suteikė vyskupas Jonas Ivanauskas.

-špi-

Šventė Ukmergės dekanate

Gegužės 21–24 d. Ukmergės dekanate vyko jubiliejiniams Evangelijos žinios metams skirti renginiai. Jie prasidėjo gegužės 21 d., ketvirtadienį, Šv. apaštalo Petro ir Povilo parapijoje Jaunimo diena. Po rytinių šv. Mišių bažnyčioje gimnazistams buvo surengtos pamokos apie šv. Brunoną, jas vedė mokytoja metodinė Ramutė Sakalauskienė. Dekanato centre vyko rašinių ir piešinių konkursas, viktorina I–IV klasių moksleiviams. Penktadienį, Šeimų dieną, minėtame centre pristatyta Šeimos centro veikla, demonstruotas filmas apie gyvybę. Po šv. Mišių bažnyčioje surengtas Ukmergės muzikos mokyklos violončelės klasės mokinių, vadovaujama Angelės Adamonienės, koncertas. Šeštadienis buvo skirtas bendruomenėms. Bažnyčioje visą dieną adoruotas Švč. Sakramentas (vadovaujant dekanato Marijos legiono nariams).

Sekmadienį švenčiant Kristaus Žengimo į dangų iškilmes, iškilmingai šv. Mišiomis paminėtas ir Evangelijos žinios tūkstantmetis. Iškilmėse dalyvavo ir šv. Mišias aukojo Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius. Per pamokslą arkivyskupas pabrėžė, jog ir Šeštinės, ir Evangelijos tūkstantmetis tikinčiuosius kviečia žvelgti viena kryptimi, nes Jėzus savo mokiniams yra pavadęs skelbti žemėje Evangelijos žinią ir visiems per gyvenimą keliauti Dievo keliu. „Jėzus vis kviečia naujus Evangelijos skelbėjus. Jų buvo daug. Šiomet mūsų dėmesį patraukė vienuolis arkivyskupas šv. Brunonas, savo misiją apvainikavęs kančia. Jo noras baltų tautoms paskelbti Evangeliją baigėsi tuo, kad šv. Brunonas buvo nužudytas...“ – sakė arkiv. S. Tamkevičius. Pasak ganytojo, laisvė suteikė galimybę nevaržomai skelbti Evangeliją, tačiau kelionė su Kristumi nėra lengva, joje galima patirti daug kančios. Arkivyskupas S. Tamkevičius išsakė viltį, kad Lietuvos šeimos, jaunimas savo gyvenime ieškos ir puoselės tikrąsias vertybes, palinkėjo ne tik melstis, bet ir mąstyti, kad bendruomenėse rastųsi naujų Evangelijos skelbėjų.

ga, nepastovi, kunigui labai svarbu nuolat ieškoti savo tapatybės – atviras žvilgsnis į save ir kitus bei Dievą gali būti didžiulė pagalba. Trečiasis rektoriaus paminėtas dalykas – gegužės pradžioje Sardinijoje pačių studentų iniciatyva vykusios studentų kunigų rekolekcijos.

Baigdamas konferenciją mons. P. Šiurys pasidžiaugė kolegijos bendruomene, linkėjo sėkmės šiemet jau studijas bebaigiantiems ir į pastoraciją Lietuvoje, savo vyskupijoje, įsitrauksiantiems kunigams, o tiems, kuriems dar teks mokytis, ištvėmės, kruopštumo ir neleisti veltui laiko Romoje. Ir galiausiai kiekvienam asmeniškai padėkojo už įnašą į bendruomeninį gyvenimą, pasidžiaugdamas, kad gražių iniciatyvų tikrai netrūksta.

Po konferencijos kolegijos vicerektorius kun. Audrius Arštikaitis visų susirinkusiųjų vardu pasveikino mons. P. Šiurį aštuonioliktųjų kunigystės metinių proga ir palinkėjo tiesos bei švelnios meilės vadovaujant ir kunigaujant.

Po sveikinimo visi dėkodami Dievui sugiedojo padėkos himną „Tave, Dieve, garbinam“ ir dvasios tėvo prel. dr. Stasio Žilio vadovaujami meldėsi gegužinėse pamaldose.

Vakaras baigėsi bendra agape kolegijos kiemelyje, šalia visų kolegijos studentų padovanotos šv. Kazimiero skulptūros, besidalijant savo išgyvenimais, lūkesčiais ir viltimis.

-krb-

Mokslo metų užbaiga Telšių Vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijoje

Birželio 2 d. Žemaičių Kalvarijos šventovėje, kaip ir kiekvienais metais, iškilmingai užbaigti Telšių kunigų seminarijos mokslo metai. Tą dieną bazilikoje švęsti ir kasmėnesiniai atlydai. Rytą pažintinę ekskursiją po Žemaičių Kalvarijos Kryžiaus kelio Kalnų koplytėles vedė ir Žemaičių Kalvarijos istoriją susirinkusiesiems papasakojo Žemaičių Kalvarijos bazilikos vikaras kan. teol. lic. Andriejus Sabaliauskas ir kraštotyrininkas Bronius Kleinauskas.

12 val. šv. Mišioms vadovavo Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ, koncelebravo Telšių kunigų seminarijos rektorius kan. mgr. Jonas Ačas, vicerektoriai, prefektas, dvasios tėvas, vyskupo generalvikaras prel. Juozas Šiurys, Klaipėdos dekanato kunigai bei dekanas kun. dr. Vladas Gedgaudas. Ši diena taip pat buvo skirta Klaipėdos dekanato tikintiesiems, šv. Mišių metu giedojo Klaipėdos Šventojo Kazimiero parapijos choras, grojo Klaipėdos dūdų orkestras.

Telšių ganytojas pamokslė priminė tikintiesiems, jog tikėjimas yra malonė, kurią reikia puoselėti, saugoti ir tvirtai apginti. Tokio tvirto tikėjimo pavyzdys – šv. kankinys Justinas, nepabūgęs paaukoti savo gyvybės už Kristų ir iki paskutinio atodūsiu gynęs savo tikėjimą. Ir šiandieniam pasaulyje reikia tvirto pasiryžimo gyventi pagal Kristaus mokymą ir vykdyti evangelinius priesakus. Toks tvirtas apsisprendimas ypač reikalingas būsimiesiems Evangelijos skelbėjams – seminarijos auklėtiniams, bręstantiems kunigystei.

Po šv. Mišių tikintieji, kunigai, seminarijos bei Telšių vyskupijos licėjaus auklėtiniai procesija giedodami Kalnų giesmes išėjo į Kryžiaus kelią.

Po to Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ tikintiesiems pranešė, jog 2008–2009 mokslo metus sėkmingai užbaigė 24 Telšių Vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijos klierikai ir 8 Telšių vyskupijos licėjaus auklėtiniai. Vyskupas dar kartą kreipėsi į tikinčiuosius, ragindamas nuoširdžiai melstis, kad nepritrūktų naujų pašaukimų į kunigų seminarijas. Telšių vyskupijos ganytojas tikintiesiems pristatė kai kuriuos pokyčius vyskupijoje: įsteigtas vienuoliktasis Gargždų dekanatas, kurio centras yra Gargždų parapija, o dekanu paskirtas kan. Jonas Paulauskas; Plungės dekanatas pavadintas Žemaičių Kalvarijos dekanatu, taip atkuriant istorinę realybę, o šio dekanato dekanu paskirtas kan. teol. lic. Andriejus Sabaliauskas.

Po nuoširdžios maldos Telšių Vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijos parengiamojo kurso patalpose surengta nuotaikinga agapė.

-kasab-

Sekminių vigilija Kauno arkikatedroje bazilikoje

Gegužės 30 d. vakaro šv. Mišiomis Kauno arkikatedroje bazilikoje prasidėjo Sekminių vigilija. Ja, iš anksto pakvietus dalyvauti ir visus tikinčiuosius, Atsinaujinimo Šventojoje Dvasioje bendruomenės, maldos, jaunimo grupės, seserys ir broliai vienuoliai, taip pat svečiai iš Slovakijos – septyni evangelizacinės bendruomenės „Rieka Života“ („Gyvenimo upė“) vyrai – antrą kart Lietuvoje šventė Tautų Sekmines. Sekminių vigilija truko visą naktį. Programa apėmė įvairių bendruomenių maldos budėjimą laukiant Šventosios Dvasios išsiliejimo.

Vigilijos pradžios šv. Mišioms vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius, koncelebravo mons. Adolfas Grušas, mons. Artūras Jagelavičius, mons. Vytautas Grigaravičius, prel. Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS. Per šias šv. Mišias buvo teikiamas Sutvirtinimo sakramentas. Ypatingą Šventosios Dvasios dovanų atspaudą, priimdami iš arkivyskupo patepimą krizma, gavo nemažas būrys sutvirtinamųjų – jaunuolių bei suaugusiųjų. Būtent sutvirtinamiesiems ganytojas skyrė ir savo homiliją, drauge ir visus pamaldų dalyvius kviesdamas būti visiškai atvirus Šventosios Dvasios malonei, kad jos išsiliejimo vaisiai paveiktų ir keistų žmogaus gyvenimą. Homilijoje paraginta žvelgti į Marijos nuolankumo pavyzdį, išimastyti į Bažnyčios gimimo aplinkybes, kai apaštalai buvo susibūrę į vieną vietą. Pasak ganytojo, svarbiausias yra žmogaus nusiteikimas ieškoti Dievo, sakyti „taip“ jo valiai. „Jūs esate Bažnyčios ir Lietuvos ateitis“, – sakė arkivyskupas, linkėdamas jaunimui rinktis prasmingus gyvenimo kelius.

Maldos budėjimas laukiant Šventosios Dvasios nužengimo prasidėjo šlovinimu, kurį rengė katalikų evangelizacinė bendruomenė „Naujoji Sandora“. Įžanginę konferenciją „Sukurk man širdį, Dieve, ir atnaujink manyje ištikimą dvasią“ (Ps 51, 12) vedė kan. Vygintas Gudeliūnas (Telšių vyskupija). Buvo kviečiama pasvarstyti, kas yra Sekminių vigilija, kam skiriamas nakties budėjimas. Visiems, pasiryžusiems išgyventi šią šventą naktį krikščioniškoje bendrystėje, kunigas priminė Jėzaus palyginimo žodžius: „Vidurnaktį pasigirdo balsai: Štai jaunikis! Išeikite jo pasitikti!“ (Mt 25, 6) ir apaštalų susibūrimą – Šventoji Dvasia nužengė, kai jie buvo drauge ir meldėsi. Pasak

Per šv. Mišias bažnyčioje giedojo Muzikos mokyklos jaunių choras, vadovaujamas Daivos Petrikienės. Vėliau Dekanato centro kieme surengta agapė, skautai ukmergiškius vaišino koše ir arbata. -le-

Giesmių pynė Marijai

Gegužės 22 d. Šiaulių katedroje buvo pinama giesmių pynė Marijai. 42 kolektyvai, apie 700 vaikų, susirinko į antrąją Šiaulių vyskupijos vaikų ir jaunimo giesmių šventę. Buvo ir svečių iš Vilniaus bei Kaišiadorių vyskupijų. Visus lydėjo Šiaulių ganytojo Eugenijaus Bartulio padaršinimas: „Kupinomis džiaugsmo širdimis giedokime Marijai, kad sugebėtume kasdienybėje daryti tai, ką Jėzus mums liepia.“

Šventė prasidėjo šlovinimu. Šiaulių vyskupijos jaunimo centro kapelionas kun. Tadas Rūdys kalbėjo apie Eucharistijos svarbą ir reikšmę. Ši trumpa evangelizacija buvo svarbi pirmą kartą per šv. Mišias giedantiems mokyklų kolektyvams. Vienos pagrindinių organizatorių, Šiaulių „Sandoros“ katalikiškosios mokyklos muzikos mokytojos Rolandos Kalakauskienės teigimu, šventės tikslas buvo suvienyti parapijų ir mokyklų choras, kad įvairių mokyklų chorai, ansambliai, paprastai neprisiliečiantys prie sakralinės muzikos, pajustų giesmės grožį, dvasią.

11 val. prasidėjo šv. Mišios. Pamokslą kun. Tadas Rūdys skyrė Švč. Mergelės Marijos motiniškumui išaukštinti. „Prie Dievo prisiglaudžiame kaip prie Motinos, o jis, kaip Motina, visada priglaudžia, laukia, myli“, – sakė kunigas. Po šv. Mišių dalyviai vaišinosi bandelėmis.

Vėliau prasidėjusiame koncerte Marijai giedojo 25 kolektyvai. Mokytojos teigė, jog vaikų nereikėjo raginti dalyvauti šventėje. Jie patys ėjo, prašė repeticijų. Koncertas truko dvi valandas. Giedojo įvairaus amžiaus vaikai: nuo darželinukų iki gimnazistų, dalyvavo ir „Dainų dainelės“ laureatai. Koncertą vedė Juliaus Janonio gimnazijos vienuoliktos

klasės mokinys Paulius ir „Sandoros“ katalikiškosios mokyklos ketvirtokė Gerda. Šventės vyksmu rūpinosi Šiaulių dramos teatro režisierė Regina Steponavičiūtė. Po koncerto nuosirdžiai dėkota organizatoriams – „Sandoros“ pagrindinei mokyklai ir Šiaulių vyskupijos jaunimo centrui.

-irat-

Piligriminė Šiaulių studentų kelionė

Gegužės 21 d. Šiaulių universiteto studentai grįžo iš devynias dienas trukusios piligriminės kelionės į Lurdą. Šią piligrimystę pasiūlė glaudžiai su studentais bendraujantis Šiaulių gyntojas Eugenijus Bartulis. Edukologijos katedros vedėja Aušra Kazlauskienė pritarė idėjai ir pasirūpino, kad tomis dienomis Meninio ugdymo ir tikybos studijų programos studentai būtų atleisti nuo paskaitų. Kartu vyko dvasios vadovas – Šiaulių Šv. Jurgio parapijos vikaras kun. Tomas Janavičius

Į Lurdą trisdešimt vienas piligrimas išvyko gegužės 13 d. Pakeliui maldininkai aplankė ir kitus miestus bei jų šventoves, susijusias su Švč. Mergele Marija bei jos apsirėškimais. Drezdene studentai giedojo prie Dievo Motinos bazilikos. Paryžiuje dalyvavo šv. Mišių aukoje Šv. Kotrynos Labouré, išplatinusios stebuklingą Mergelės Marijos medalikėlį, bažnyčioje. La Salette'ėje domėjosi Dievo Motinos perduota žinia piemenėliams apie būtinybę karštai melstis ir švęsti sekmadienį. Lione kelias vedė į Rožinio sodą. Prahoje pirmasis aplankytas objektas – Marijos Nugalėtojos bažnyčia, kurioje saugomas šventasis Prahos vaikelis.

Tačiau pagrindinis kelionės tikslas – Lurdas. Čia piligrimus pasitiko ir su jais gegužės 16–17 d. bendravo Šiaulių gyntojas Eugenijus Bartulis. Būdamas Lietuvos kariuomenės ordinaras, Šiaulių vyskupas su Lietuvos kariais Lurde dalyvavo viso pasaulio karių susitikime. Nors dienotvarkė buvo įtempta, ganytojo dėmesio užteko ir studentams.

kan. V. Gudeliūno, į šią naktį ateita kaip viena šeima, ir kiekvienam svarbiausia – protu ir širdimi atsiverti, įsileisti Šventąją Dvasią, kad šis šventas laikas taptų „Dievo malonės išsipildymo galimybe mūsų gyvenime“.

Vėliau vykusių Sutaikinimo pamaldų metu daugelis atliko asmeninę išpažintį. Išpažinčių klausė pranciškonai ir tėvai jėzuitai. Nuskambėję kelių asmenų liudijimai patvirtino, kaip Šventoji Dvasia paliečia žmones konkrečioje jų gyvenimo situacijoje, tokius, kokie jie yra iš tikrųjų, ir gali uždegti tokį skelbimo troškimą, kad nebeliudyti Viešpaties kitiems darosi nebeįmanoma.

Paraginimo žodį tema „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės...“ (Apd 1, 8) tarė misionierius iš Kanados Vincas Kolyčius. Iki pat paryčių vigilijos laikas buvo skirtas užtarimo maldai ir šlovinimui, tyliai adoracijai; juos rengė katalikų bendruomenė „Gyvieji akmenys“, maldos grupė „Ugnies vaikai“, Klaipėdos Šv. Juozapo Darbininko parapijos charizminė maldos bendruomenė, arkikatedros parapijos maldos grupė, Kauno Šv. Vincento Pauliečio (Petrašiūnų) parapijos jaunimas, seserys benediktinės.

Dauguma vigilijos dalyvių, beje, turėjusių galimybę ir trumpai pailsėti, išgeriti arbatos arkikatedros parapijos namuose įsikūrusiame Jono Pauliaus II piligrimų centre, ištvėringai, ne ką mažesniu būriu, ankstyvą rytmetį džiaugsmingai šventė Sekminių ryto šv. Mišias, kurias aukojo kan. V. Gudeliūnas.

-kasp-

Pristatyta Bažnytinio paveldo muziejaus veikla

Gegužės 21 d. Vilniaus Šv. Mykolo bažnyčioje surengtoje spaudos konferencijoje pristatyta kuriamo Bažnytinio paveldo muziejaus veikla. Konferencijoje dalyvavo Bažnytinio paveldo muziejaus kūrimo darbo grupės pirmininkas dr. Martinas Seidleris, dailės istorikės dr. Giedrė Jankevičiūtė, dr. Sigita Maslauskaitė, Bažnyčios istorikas kun. dr. Hansas-Friedrichas Fischeris, architektė Aušra Gvildienė.

Bažnytinio paveldo muziejus Vilniaus arkivyskupo A. J. Bačkio dekretu buvo įsteigtas jau 2005 m. spalio 7 d. Nors dar neturėdamas nuolatinį patalpų muziejus iki šiol surengė kelias temines parodas Lietuvos nacionaliniame muziejuje. Pirmiausia tai buvo Bažnytinio paveldo muziejaus inauguracinė paroda, paskui parodos, skirtos Vilniaus vyskupui pal. Jurgiui Matulaičiui, Lietuvos jėzuitų provincijos 400 metų jubiliejui, Trakų bažnyčios 600 metų sukakčiai. Bažnytinio paveldo muziejus taip pat surengė Vilniaus katedros lobyno parodą Varšuvos karalių rūmuose bei Krokuvos Vavelyje.

Bažnytinio paveldo muziejaus nuolatinė buveinė kuriama Vilniaus Šv. Mykolo bažnyčioje. Šios šventovės ir šalia esančio Bernardinų vienuolyno restauravimo darbai prasidėjo 2005 metais. Vienuolynas baigtas restauruoti pernai, bažnyčia šiomet pavasarį. Šiose patalpose veiksiančio Bažnytinio paveldo muziejaus inauguracija numatyta šių metų spalio 18-ąją – dieną, kai Bažnyčia pagal liturginį kalendorių mini šv. Luką – dailininkų globėją. Muziejaus atidarymas įtrauktas į Vilniaus – Europos kultūros sostinės renginių programą. Vilniaus arkivyskupijos sudaryta darbo grupė formuoja muziejaus ekspoziciją ir jo veiklos strateginę programą bendradarbiaudama

su Kelno arkivyskupijos specialistais, Lietuvos nacionaliniu muziejumi, Vilniaus miesto savivaldybe ir valstybės kultūros bei švietimo institucijomis.

Bažnyčios erdvėje įrengtoje ekspozicijoje bus pristatomi vertingiausi muziejaus eksponatai iš Vilniaus miesto šventovių: Vilniaus katedros, Šv. apaštalų Petro ir Povilo, Šv. Mikalojaus, Šv. Teresės bažnyčių. Ekspozicijos šerdis – Vilniaus katedros lobyno monstrancijos bei relikvijoriai – išraiškingi maldingumo tradicijos liudytojai ir auksakalystės šedevrai. Stiklo vitrinose išdėlioti puošnūs bažnytinės tekstilės pavyzdžiai, kiti meniški liturginiai reikmenys atvers lankytojams ne vieną naują turtingos Lietuvos Bažnyčios istorijos ir sakralinio meno puslapį. Bažnytinio paveldo muziejaus kolekcija, be įžymiojo katedros lobyno, apima gausius liturgijoje naudojamus reikmenis iš daugelio kitų bažnyčių. Šio muziejaus eksponatai iš esmės skiriasi nuo kitų muziejų ekspozicijų. Jie tarnauja liturgijai ir, kiek tik tai bus įmanoma meno kūrinijų išsaugojimo požiūriu, šiai paskirti. Šiai paskirti. Taigi muziejaus kolekcija bus paženklinta nuolatinės kaitos. Tai jos esminis požymis, nes muziejiniai eksponatai nenutols nuo savo pirminės ir pagrindinės paskirties.

Šv. Mykolo bažnyčioje yra beveik idealios sąlygos deramai saugoti įžymiausias Bažnytinio paveldo muziejaus kolekcijos vertybes ir jas demonstruoti plačiajai visuomenei. Liturginių reikmenų pristatymas tam tikroje bažnyčios erdvėje atitiks jų paskirtį. Su atskiromis bažnyčios vidaus erdvėmis bus susipažįstama remiantis atskirais eksponatais ir jų paskirtimi. Ekspozicijos išdėstymo užduotis teko menininkei iš Kelno Ingridai Bussenius.

-jm, vm-

Tarptautinis sakralinės muzikos ir chorų festivalis

Gegužės 30 d. Žemaičių Kalvarijos bazilikoje vyko tradicinis tarptautinis sakralinės muzikos ir chorų festivalis „Giesmė Dievo Motinai Marijai – 2009“. Vidurdienį iškilmingas šv. Mišias bazilikoje aukojo nemažas būrys kunigų ne tik iš Telšių vyskupijos, bet ir iš kitų Lietuvos vyskupijų bei užsienio: Telšių vyskupo generalvikaras prel. Juozas Šiurys, Telšių kunigų seminarijos rektorius kan. Jonas Ačas, seminarijos dvasios tėvas mons. jubil. Steponas Vytautas Brazdeikis, Telšių kurijos kancleris kan. Remigijus Saunorius, Mažeikių dekanas kan. Zenonas Degutis, Krekenavos dekanas kan. Petras Budriūnas, Kaliningrado Šv. Šeimos parapijos klebonas kan. Anupras Gauronskas, Liepojos dekanas prel. Gatis Bezdėliga ir kiti svečiai kunigai.

Šv. Mišių koncelebracijai vadovavęs Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ per šv. Mišias diakonu išventino Telšių Vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijos klieriką Modestą Ramanuską. Šv. Mišių metu giedojo iš įvairių Lietuvos regionų ir užsienio atvykę chorai, sudarę galingą jungtinį chorą. Telšių ganytojas per pamokslą gausiai susirinkusiems tikintiesiems kalbėjo apie diakono misiją ir uždavinius Bažnyčioje, diakonato reikšmę bei istorines ir teologines ištakas, kvietė tikinčiuosius nuoširdžiai melstis už naująją diakoną ir naujus pašaukimus į kunigystę.

Po šv. Mišių į festivalį atvykę chorai giedojo giesmes Dievo Motinos Marijos garbei. Festivalyje dalyvavo Plungės Šv. Jono Krikštytojo bažnyčios, Liepojos katalikų Šv. Juozapo katedros jaunimo, Vilniaus Šv. Teresės bažnyčios, Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bažnyčios, Kaliningrado katalikų Šv. Šeimos bažnyčios, Pivašiūnų Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bažnyčios

Labiausiai įsiminė kartu eitas Kryžiaus kelias, kariuomenės koplyčioje aukotos šv. Mišios.

Kelionės metu kalbėtas rožinis, giedota Švč. Mergelės Marijos litanija, giesmės, daugiausia skirtos Dangaus Karalienės garbei. -irat-

Gyvojo rožinio draugijos susitikimas

Gegužės 24 d., Kristaus Žengimo į dangų (Šeštinių) iškilmės popietę, Guronyse į pamaldas ir konferenciją susirinko apie 300 Kaišiadorių vyskupijos Gyvojo rožinio draugijos – brolijos narių. Maldininkai atvyko iš Alovės, Šešuolių, Širvintų, Žaslių, Inturkės, Užuguosčio, Birštono, Žiežmarių, Pivašiūnų, Kaišiadorių, Elektrėnų, Semeliškių, Kalvių, Kruonio, Paparčių, Gegužinės, Darsūniškio, Kernavės, Dusmenų ir Daugų. Pamaldose taip pat dalyvavo kunigai: Leonas Klimas, Antanas Jasionis, Robertas Mikalauskas, Marius Talutis, Rokas Puzonas, kan. Petras Linkevičius, Algis Ananis, Stanislovas Stankevičius ir mons. Algirdas Jurevičius; vyskupas į renginį negalėjo atvykti dėl sveikatos.

Rožinio malda tą popietę tam tikra prasme priminė dvasinę kovą, kurioje tenka grumtis visomis jėgomis, mat maldininkams teko būti po atviru dangumi siaučiant lietui ir krušai. Baigę rožinio maldą už dvasinį Lietuvos atgimimą, piligrimai Rožinio slėpinių kelio rekolekcijų namuose giedojo Marijos litaniją, gegužinių pamaldų giesmes.

Pasibaigus pamaldoms, Semeliškių parapijoje, Klevinės kaime, gyvenantis atsisakytojas brolis Elisas susirinkusiems aiškino pasiaukojimo Švč. M. Marijai svarbą, liudijo, kaip keičiasi gyvenimas, kai pasitikima Dievo Motinos vadovavimu. Brolis Elisas papasakojo apie pernyktę savo piligriminę kelionę po 20 Pietų Amerikos Marijos šventovių, kurias jis apkeliavo neturėdamas nė cento kišenėje. Lankydamas šventoves, brolis palikdavo kaip votą akmenėlį iš Atono kalno Graikijoje, kur įsikūrę ortodok-

sų vienuoliai, ypač garbinantys Dievo Motiną. Br. Eljas piligriminę kelionę pradėjo San Paule, o baigė žymiausioje Amerikos šventovėje – Gvadelpėje.

Po pamaldų ir liudijimo Gyvojo rožinio brolijos koordinatorė Jolanta Celešienė pakvietė parapijų būrelius išsirinkti grupelės atsakingąjį, kuris padėtų geriau organizuoti Rožinio brolijos veiklą. Vėliau kalbėjęs brolijos kapelionas kun. Marius Talutis paragino vis labiau įsigilinti į rožinio maldos slėpinį, kad Jėzaus ir Marijos gyvenimo įvykiai taptų maldininko savastimi. Susitikimas baigėsi agape.

-kmt-

„Aqua“ institutui – šešeri

Gegužės 26 d. Vilkaviškio vyskupijos neformalaus kunigų nuolatinio ugdymo institutas „Aqua“ baigė šeštuosius ugdymo metus. Instituto veikla pradėta 2003 m. rugsėjį. Prie šios veiklos kviečiami prisidėti jaunesni Vilkaviškio vyskupijos kunigai, tačiau institutas atviras visiems vyskupijos kunigams, pritariantiems jo veiklai ir metų programai. Instituto tikslas – tolesnis kunigų ugdymas bei asmeninis ir bendruomeninis augimas žmogiškoje, dvasinėje, intelektualinėje, pastoracinėje, socialinėje, psichologinėje ir kultūrinėje srityse.

Susitikimai vyksta nuo rugsėjo iki gegužės paskutiniais mėnesių antradieniais Vilkaviškio vyskupijos pastoracijos centre, Marijampolėje. Pastaraisiais mokslo metais surengti susitikimai su „Artumos“ vyr. redaktoriumi Dariumi Chmieliausku, Lietuvos šeimos centro jaunimo programų koordinatoriumi Sauliumi Matulevičiumi, Panevėžio vyskupijos eremitu broliu Patriku, KVADT aktore Doloresa Kazragyte, kun. teol. lic. Artūru Kazlausku. Advento susikaupimo diena surengta Miroslovo parapijoje, ją vedė „Avinėlių užtarrėjų“ bendruomenės koordinatorius Lietuvoje Rimantas Pumputis. Gavėnios susikaupimo diena Bagotosios parapijoje vadovavo Šiluvos parapijos klebonas kun. Erastas Murauskas.

chorai, Mažeikių Šv. Pranciškaus Asyžiečio bažnyčios choro grupė, Mažeikių Švč. Jėzaus Širdies bažnyčios moterų ansamblis, Kybartų Eucharistinio Išganytojo bažnyčios jaunimo choras, Sedos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bažnyčios, Žemaičių Kalvarijos bazilikos chorai, taip pat šeimininis trio: Platelių gimnazijos mokytoja Diana Paulauskienė su savo dukromis Ieva ir Laima. Po visų chorų pasirodymų ir bendros baigiamosios giesmės choristams bei chorų vadovams buvo įteiktos atminimo dovanėlės. Sveikinimo ir padėkos žodžius dalyviams tarė Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ, Žemaičių Kalvarijos šventovės rektorius kan. mgr. Jonas Ačas, Plungės savivaldybės administracijos direktorius Albertas Krauleidis. Po renginio Žemaičių Kalvarijos kultūros centre vyko nuotaikinga agapė. Festivalis buvo vienas iš „Plungė – Lietuvos kultūros sostinė 2009“ renginių.

-kasab-

Žygis į Kryžių kalną

Birželio 1-oji – Vaikų gynimo diena. Šią dieną prisimenama, kad vaikai, kaip ir suaugusieji, turi teises, į kurias privalu atsižvelgti. Prieš keletą metų aktyvios Šiaulių moterys ryžosi atkreipti visuomenės dėmesį, kad negimę kūdikiai taip pat turi teises, pirmiausia teisę gyventi. Nuo tada kasmet birželio pirmąją organizuojami piligriminiai žygiai nuo Šiaulių katedros į Kryžių kalną.

Ir šiais metais žygeivius, kaip paprastai, vedė Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis. Jau ne pirmi metai į šią akciją įsitraukia ir moksleiviai: šalia Lietuvos vėliavos plevėsavo Šiaulių katalikiškos „Sandoros“ mokyklos vėliava. Nešinos savu kryžiumi ėjo katalikių moterų Šv. Elžbietos draugijos narės bei kiti įvairaus amžiaus piligrimai.

Eisena prasidėjo 10 val. nuo Šiaulių katedros. Ganytojas ragino kelionės metu melstis, kad vaikai būtų apsaugoti nuo nelaimių ir piktų žmonių kėslių. Po Švč. Sakramento pagarbinimo su giesme išeita į kelią.

Kryžių kalną žygeiviai pasiekė 13 val. Šiaulių vyskupas šv. Mišių auką skyrė už tai, kad vaikai nepatirtų išnaudojimo, galėtų saugiai augti savo tėvyneje. Šv. Mišias koncelebravo Šiaulių vyskupijos kancleris Evaldas Alūza. Pamokslo metu ganytojas dar kartą paskatino prisiminti visus vaikučius, melstis, kad jie būtų apsaugoti nuo visų pasikėsinimų. Vyskupas kreipėsi į moksleivius, skatindamas juos būti pavyzdžiu, žiburėliais, šviečiančiais savo aplinkoje: šeimoje, mokykloje, mieste. „Gyvenimo kelionėje nesame vieni, – sakė ganytojas, – Kristus yra su mumis. Jo meilę spinduliuoja kryžius. Gal kiek pavargome kelionėje, bet atėjome čia, į Kryžių kalną, atsigalvinti iš tikrojo šaltinio.“

Lietuvos katalikių moterų sąjungos pirmininkė Janina Klungevičienė po šv. Mišių pristatė Anastaziją Antanavičienę, galinčią būti pavyzdžiu Lietuvos jaunimui. Ji apdovanota Vyčio kryžiaus riterio ordinu už pagalbą Dainavos bei Prisikėlimo apygardos partizanams. Būdama studentė, Anastazija rinkdavo žinias, rūpindavosi sanitarinėmis priemonėmis, platindavo spaudą. Už tai buvo žiauriai tardoma ir išsiųsta į lagerį. Šiuo metu gyvena Šiauliuose.

Piligrimams keliaujant į Kryžių kalną Šiauliuose vyko Mažojo šiauliečio dienos renginiai. Juos savo giesmelėmis papuošė Šiaulių pradinės katalikiškosios Benedikto Andruškos mokyklos vaikai.

-irat-

Pasvalio dekanato jaunimo diena

Gegužės 23 d. surengta penktoji Pasvalio dekanato jaunimo diena tema „Tikėjimas – mūsų jėga“. Renginyje dalyvavo apie 520 dekanato parapijų jaunuolių, tarp jų grupės iš Anykščių ir Panevėžio. Pasak jaunimo dienos iniciatoriaus, Pasvalio dekanato kun. Algio Neverausko, tokį gausų dalyvių būrį pavyksta suburti iki pasibaigiant mokslo metams. Jaunimą sukviesti padėjo tikybos mokytojai, drauge su dekanato parapijų klebonais dalyvavę jaunimo dienos programoje.

Šiametinės jaunimo dienos programa prasidėjo Pušalote, kur pernai iš Pumpėnų buvo atgabentas jaunimo dienų kryžius. Aikštėje prie Pušaloto Šv. ap. Petro ir Povilo bažnyčios vyko parapijų ir mokyklų prisistatymas. Daugumą jaunimo grupių lydėjo kunigai arba mokytojai. Paskiausiai prisistatė trys Tiberiados bendruomenės broliai ir dvi seserys. Po to bažnyčioje Tiberiados broliai svarstė tema „Kas padarys mus laimingus“ (Ps 4). Sesuo dalijosi mintimis apie maldą. Po mokymo jaunuoliai išsiskirstė padiskutuoti grupelėmis.

Pietums Joniškėlio ir Ramygalos jaunieji šauliai išvirė košės, kurios, visų nuostabai, padaugėjo panašiai kaip Evangelijos pasakojime. Po to vyko susitaikinimo pamaldos. Kun. Albertas Kasperavičius kalbėjo apie atgailos prasmę. Brolis Egidijus pasidalijo liudijimu apie atsivertimą. Daug jaunuolių atliko asmeninę išpažintį.

Prie parapijos namų buvo pasodintas ažuoliukas Lietuvos vardo tūkstantmečiui. Po to nešini jaunimo dienų kryžiumi jaunuoliai iškeliavo į Joniškėlį, esantį už 13 km. Eisenoje dalyvavo įvairaus amžiaus tikintieji, eisena lydėjo policijos pareigūnai. Jaunuoliai visą kelią giedojo, meldėsi Marijos litanija.

Pusiaukelėje šiai jaunimo diena atminti buvo pastatytas kryžius. Ten prie jaunimo dienos dalyvių prisijungė Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas. Jis pašventino kryžių ir likusį kelią iki Joniškėlio ėjo kartu su jaunimo eiseną.

Atvykus į Joniškėlį Tiberiados broliai drauge su Pasvalio šv. Damijono jaunimo grupe parodė spektaklį. Tiberiados broliai kvietė jaunuolius apsilankyti Baltriškėse, taip pat ragino burtis į maldos grupes. Po to vyskupas J. Kauneckas kartu su Pasvalio dekanato kunigais koncelebravo Mišias. Per pamokslą vyskupas plėtojo pagrindinę dienos temą: tikėjimas – mūsų jėga. Jis pateikė daugelio tikėjimo kankinių, tarp jų kun. Alfonso Lipniūno, gyvenimo pavyzdžius. Vyskupas kvietė jaunimą liudyti tikėjimą ne tik švenčių metu, bet ir kasdieniame gyvenime.

Pasibaigus Mišioms vyko agapė ir sporto varžybos Joniškėlio miesto sode, po to jungtinis Pasvalio jaunimo roko grupių „Nauji veidai“ koncertas.

-kl-

Seminaras apie savanorystę ir aktyvų pilietiškumą

Gegužės 23 d. Kauno katedros parapijos namuose vyko Lietuvos Caritas organizuotas seminaras tema „Savanorystė, savanoriškosios tarnybos ir aktyvus pilietiškumas“. Seminarą vedė svečiai iš Kelno: Kelno arkivyskupijos Caritas skyriaus darbo su parapijų Caritas vadovas dr. Thomas Moeltgenas

Neformalus kunigų nuolatinio ugdymo institutas „Aqua“ baigdamas ugdymo metus aptarė susitikimus ir bendrai svarstė išankstinę ateinančių metų programą.

-kvm-

Jaunimo vadovų seminaras

Gegužės 15–17 d. savaitgalį Kauno arkivyskupijos jaunimo centre surengtas parapijų jaunimo lyderių seminaras. Tai jau antrasis minėto centro darbuotojų seminaras aktyviausiems dekanatų ir parapijų jaunimo grupių nariams. Šį kartą renginio tema buvo „Ženkli liturgijoje ir mano gyvenime“.

Seminare dalyvavo 27 jaunuoliai iš įvairių Kauno, Raseinių, Kėdainių, Jurbarko, Jonavos, Ukmergės dekanatų parapijų, taip pat „Ugnies vaikai“. Susipažinimo vakare vienas seminaro prelegentų kun. Artūras Kazlauskas pateikė įvairių minčių apie liturgijoje atsispindinčius mūsų gyvenimo ženklus. Seminaro darbas šeštadienį pasižymėjo praktiškumu: pirmojoje dalyje jaunuoliams gana gerai sekėsi dirbti su Šventuoju Raštu, atliekant užduotį rasti jame Eucharistijos ženklų. Popiet (darbui vadovavo ses. Celina Galinytė OSB) dėmesio daugiausia skirta šv. Mišių dalims ir giedojimui, pastarąjį susiejant su šv. Mišių liturgija, liturginiais Bažnyčios laikotarpiais, mokant pasirinkti tinkamas giesmes giesmynuose. Šeštadienio vakare seminaro dalyviai drauge džiaugsmingai šventė šv. Mišias mažesniųjų brolių pranciškonų vienuolyno koplyčioje. Juos ypač įkvėpė kun. A. Kazlauskas homilijos žodžiai apie meilę, kuri Dievo pavyzdžiu reiškia kitam trokšti gėrio, vieni kitiems būti draugais.

Pasak Kauno arkivyskupijos jaunimo centro darbuotojos Kristinos Šmulkytės, jaunimui patiko jiems skirta kūrybinė užduotis, leidusi šeštadienio vakarą ne tik geriau pažinti Kauno senamiestį, bet ir pasvarstyti, atradus jo teritorijoje išdėliotus ženklus, pasiūlytomis temomis.

-kasp-

Keliais žodžiais

Bagotoji. Gegužės 10 d. miestelyje surengta graži šventė, sujungusi jaunąją ir senąją kartą. Bendras parapijos ir mokyklos projektas sukvietė senolius ir jų anūkus. Šv. Mišioms, kuriose prašyta sveikatos ir Dievo palaimos senoliams, vadovavo parapijos klebonas kun. Juozas Fakėjavas. Vėliau Kultūros namuose vyko dviejų dalių programa. Pirmojoje – anūkai šoko, senoliai dainavo (jiems padėjo Remigija Serbentienė). Antrojoje dalyje visus linksmino Metelių kaimo kapela.

-vg-

Bagotoji. Gegužės 16 d. parapijiečiai keliavo po Žemaitiją. Pirmasis aplankytas kelionės objektas buvo Barstyčių akmuo. Vėliau kelionės maršrutas vedė į Mosėdį – įkurtą gydytojo Vaclovo Into muziejų po atviru dangumi. Mosėdžio bažnyčioje, kurioje yra dirbęs rašytojas Vaižgantas, šv. Mišias aukojo parapijos klebonas kun. Juozas Fakėjavas. Po to aplankyta Orvidų sodyba ir joje esantis privatus muziejus. Kretingoje aplankytas Žemaitijos muziejus su žiemos sodu, pranciškonų bažnyčia, pranciškonų ordino globėjai Švč. Mergelei Marijai skirta grotą. Renginį parėmė Lietuvos katalikų religinės šalpos fondas (JAV).

-gž-

Kaunas. Gegužės 22–24 d. Kaune vykdyta akcija „Užsikrėsk gerumu!“, kurios metu *Caritas* savanorės Kauno miesto Laisvės alėjoje ir Senamiestyje rinko aukas vargstantiesiems ir dalijo informacinius bukletus „Kauno dienų“ dalyviams. Savanorės Ilona Saprikaitė, Patricija Šleivyte, Gintarė Stringūnaitė ir Aušra Nečionytė aukų rinkimui paskyrė po kelias valandas vieną iš trijų akcijos dienų. Per tris akcijos dienas buvo surinkta 268,51 Lt. Surinktos aukos bus skirtos sunkiai besiverčiančioms šeimoms.

-lci-

Kaišiadorys. Gegužės 23 d. gausus būrys mergaičių susirinko į Kaišiado-

ir Kelno arkivyskupijos savanorių reikalų vedėjas, referentas savanorių reikalams Bernhardas Suda. Abu lektoriai pripažinti savanorystės srities žinovai Vokietijoje.

Prelegentai susirinkusiesiems pristatė pačių atliktą tyrimą apie savanorišką darbą bei jo veiksmingumą. Tyrimas apėmė savanorišką darbą slaugos ligoninėje, senelių namuose bei parapijoje. Tirtos įvairios savanorių veiklos skirtingose srityse, stebėta, kokias paslaugas jie gali teikti, kokia jų kokybė, poveikis išorinei aplinkai.

Svečiai iš Vokietijos atkreipė dėmesį į savanorišką veiklą užsiimančių žmonių lūkesčius. Dr. Thomas Moeltgenas teigė, jog dažniausiai savanoriai, įsitraukę į kurios nors organizacijos veiklą, tikisi dinamikos; jiems taip pat svarbu įnešti savą indėlį į organizaciją, jaustis už tai atsakingiems; bene labiausiai išreikštas siekis tobulėti ir patiems panaudoti savo turimas kompetencijas; svarbus išlieka ir noras būti pripažintiems. Kita vertus, savanoriai turi ir materialių lūkesčių. Norima, jog savanoriškas darbas būtų įskaitomas į darbo stažą bei pensijų apmokėjimą.

Bernhardas Suda pabrėžė, jog, lyginant dirbančių slaugos ligoninėje ir dirbančių senelių namuose bei parapijose savanorių lūkesčius, pastarųjų lūkesčiai buvo menkiausi. Pasak pranešėjo, to priežastis – nuoseklaus savanoriško darbo organizavimo parapijose trūkumas. „Savanorius sudominti galima nesunkiai, tačiau reikia žmogaus, kuris vėliau jų darbą nuosekliai koordinuotų“, – tikino pranešėjas. Abu pranešėjai sutiko, jog veiksmingam savanoriškam darbui garantuoti svarbu, kad žmogaus, norinčio įsitraukti į organizacijos veiklą, vertybės atitiktų organizacijos nusakytą misiją.

Seminaro pabaigoje buvo surengta diskusija. *Caritas* įstaigų ir kitų organizacijų atstovai kalbėjosi apie teisinį savanoriško darbo reglamentavimą, naujų savanorių pritraukimo į organizaciją galimybes bei jų darbo koordinavimą. Visi vieningai sutiko, jog būtina skatinti žmonių pilietinį atsakingumą, o savanorystė yra vienas iš veiksmingiausių būdų tai daryti.

-lci-

Paskaita apie šv. Antaną Paduvietį

Gegužės 20 d. Kauno miesto muziejuje paskaitą „Šv. Antano Paduviečio ikonografija Lietuvos dailėje“ skaitė menotyrininkė, VDU magistrantė Indrė Šurkutė. Prelegentė pirmiausia supažindino su šv. Antano Paduviečio biografija, atkreipdama dėmesį į tuos jo gyvenimo ir veiklos momentus, kurie atspindimi Vakarų Europos senojoje dailėje vaizduojant šį šventąjį.

Pasak I. Šurkutės, šv. Antanas Paduvietis visai ne Antanas ir ne iš Paduvos, jis gimė 1195 m. Portugalijos mieste Lisabonoje ir buvo pakrikštytas Ferdinandu. Anksti – būdamas 15 metų – pajuto vienuolio pašaukimą ir įstojo į Šv. Augustino vienuolyną. Čia teologiją studijavo 10 metų. Kadangi troško dalytis teologinėmis žiniomis dalyvaudamas misijose, o augustijonams jos buvo svetimos, perėjo į pranciškonų vienuoliją. Nuvykęs į Afriką evangelizuoti musulmonų, susirgo. Atgal grįžtantį vienuolį audra nubloškė į Italiją.

Turėdamas didelę iškalbos dovaną, misijose Prancūzijoje ir Italijoje į Katalikų Bažnyčią gražino daug eretikų. Tapo Šiaurės Italijos provincijolu, pirmuoju

iš pranciškonų teologijos mokytoju. Kai sulaukęs 35 metų pasiligojo, apsisitojo Paduvoje. Buvo gerbiamas ir politikų, ir paprastų miestelėnų. Pasiklausyti jo pamokslų susirinkdavo kone 30 tūkst. žmonių. Miręs 1231 m., jau po metų paskelbtas šventuoju. Jo garbei Paduvoje pastatyta Šv. Antano Paduviečio bazilika. Čia auksiniame relikvijoriuje saugomas šv. Antano Paduviečio liežuvis. Jis, po daugelio metų apžiūrėjus šio šventojo palaikus, vienintelis rastas nesudulėjęs. Toks likęs todėl, kad šv. Antanas skelbė Dievo žodį.

Dailės kūriniuose šv. Antanas Paduvietis atpažįstamas iš pranciškonų abito, bebarzdžio veido, oratoriaus gesto, mokslingumo ženklų – knygos, kartais šalia jo stovi šv. Pranciškus Asyžietis. Nuo XV a. šv. Antanas Paduvietis vaizduojamas rankoje laikąs leliją – tyrumo ir skaistumo simbolį.

Renesanso epochoje išpopuliarėjus legendoms apie šį šventąjį, jos perkeltos ir į dailės kūrinius, dažniausiai paveikslus. Paveikslai iliustruoja, kad šv. Antano Paduviečio įtaigių, įdomių pamokslų klausėsi net žuvys, kad jis prigydytė nupjautas kojas, o, atėjęs aplankyti mirusio šykštuolio, jo širdį rado pinigų skrynelėje, privertė atsiversti eretiką, kai šio alkanas asilas pirmiau priėjo prie Švč. Sakramento, o ne prie édalo, ir pan. Pasak I. Šurkutės, visos legendos nublinksta prieš vienintelę – tikinančią, kad prieš mirtį šv. Antanas Paduvietis į kažin ką žvelgdamas sakė regintis Kūdikelį Jėzų. Vakarų Europos – ir Lietuvos – dailėje vaizduojant šį šventąjį pastarasis siužetas labiausiai išplitęs.

Lietuvoje pamaldumas šv. Antanui Paduviečiui plito kartu su pranciškonų ordinu – nuo XVI a. Vilniaus Šv. Pranciškaus Asyžiečio bažnyčioje esanti minimo laikotarpio freska „Šv. Antanas Paduvietis su žuvimi tarp pranciškonų šventųjų“ – seniausias Lietuvoje dailės kūrinys šio šventojo tema. Prelegentė aptarė ir kitose šalies šventovėse (Vidėniškių, Šiluvos, Veisiejų, Butkiškių, Kretingos bažnyčiose, Telšių katedroje) bei muziejuose esančius paveikslus, skulptūras, vaizduojančius šv. Antaną Paduvietį, laikantį Kūdikelį Jėzų ir leliją arba Dievo Sūnų regintį vizijoje. Vilniaus Šventosios Dvasios bažnyčios paveiksle ir jo sekinyje Dotnuvos šventovėje šalia šventojo – pasaulio rutulys. „Jis simbolizuoja, kad šv. Antanas Paduvietis prisideda prie Mesijo išganymo darbo“, – aiškino prelegentė. Iš daugybės Lietuvoje esančių šv. Antano Paduviečio paveikslų kaip labai įtaigų ji išskyrė saugomą Kauno arkivyskupijos muziejuje, jame, be kita ko, lotyniškas įrašas: „Šv. Antanas Paduvietis Stebukladarys. Neįgijo dangaus, žemės ar jūrų, viską, kas sukurta, be sąlygų gavo.“ Lietuvoje šv. Antanas Paduvietis taip pat buvo labai populiarus kaip nėščią moterų, gyvulių, išimylėjų globėjas, padėdavęs rasti pamestus daiktus. Jo pagalbą liudija šalia jo paveikslų kabantys votai.

-jkk-

rių vyskupijos procesijų dalyvėms ir adoruotojoms skirtą Jaunimo centro organizuotą renginį „Krykštausiu ir džiūgausiu tavyje“ (Ps 9, 3a). Sielovados centre susibūrusios jaunosios parapijietės iš Aukštadvario, Elektrėnų, Dusmenų, Kaišiadorių, Pivašiūnų, Vievio, Žaslių, Žiez marių žvelgė į savo tarnystės prasmę, gilinosi į tai, kas yra adoracija, procesija. Renginio pabaigoje visi dalyvavo Švč. Mergelės Marijos garbei skirtose pamaldose Kaišiadorių katedroje.

-kvjc-

Nauji leidiniai

Stephen J. Binz. Pašnekesys su Dievu skaitant Šventąjį Raštą: šiuolaikinis požiūris į *lectio divina*. – Kaunas: Gyvieji akmenėliai, 2009. – 136 p.

Stephen J. Binz, katalikas bibliistas, populiarus paskaitininkas, daugiau kaip dvidešimties knygų apie Bibliją autorius, remdamasis senąja Bažnyčios tradicija, įtaigiai ir paprastai šiuolaikiniam žmogui aiškina, kas yra *lectio divina*, nuosekliai peržvelgia visus jo etapus. Tie, kurie laikysis autoriaus patarimų, pajus, kaip Šventasis Raštas atgyja, išmoks Dievo žodžiu skonėtis ir remtis gyvenime. Ši knyga pravers tiek pradedančiajam, tiek patyrusiam maldininkui, taip pat ji turėtų būti naudinga bendruomenių studijų grupelėms. Kiekvieno skyriaus pabaigoje pateikiami klausimai apmąstymui ir aptarimui.

„Daugelį metų Bažnyčioje žodžiu ir raštu apaštalaudamas Biblijos studijų srityje galiu paliudyti, kad Biblijos studijų ir *lectio divina* vienybė yra mūsų laikų Bažnyčiai Apvaizdos siunčiama dovana. Dievo tauta nūdien užsidega Dievo žodžiu maldingai skaitydama ir apmąstydamą Šventąjį Raštą. Ši knyga tebūna jūsų kvietimas į visą gyvenimą trunkantį nuotykį Kristuje“, – rašo knygos autorius.

DIEVAS NESUKŪRĖ MIRTIES

13 eilinis sekmadienis (B)

Išm 1, 13–15; 2, 23–24; 2 Kor 8, 7.9.13–15; Mk 5, 21–43

Kartais mūsų baimė gali paralyžiuoti dvasinį gyvenimą ir blokuoti ryšį su Dievu. Bijau viešai parodyti savo tikėjimą, bijau, kad būsiu išjuoktas. Šiandienos Evangelijoje žmonės atkalbinėjo Jajirą: „Kam begaišini Mokytoją?!“ Tačiau Jėzus ateina prikelti Jajiro dukrelės, kai žmogiškai žvelgiant jau nieko nebeįmanoma padaryti. Aplinkiniai sako: mergaitė numirė, nepadės joks gydytojas. Kartais panašiai galvoju apie savo dvasinį gyvenimą. Atrodo, jau nieko nepavyks pakeisti. Manyje žioji tuštuma, trūksta pasitikėjimo Dievu, vilties ateitimi. Nors kvėpuoju ir vaikštau, vidujai jaučiuosi miręs. O iš tikrųjų reikia tiek nedaug. Neturiu daryti didžių darbų, viršijančių mano jėgas. Pakanka su tikėjimu paliesti Jėzų, kaip padarė kraujoplūdžiu serganti moteris. Reikia tik mažo gesto, kad Jėzus galėtų pakeisti mano gyvenimą. Tačiau šis mažas mano žingsnelis būtinas. Krislelis ryžto, truputis drąsos leidžia įveikti išgastį, išeiti, išsiskirti iš anoniminės minios ir ištiesti ranką Jėzui. Tuomet jis galės mane išgydyti iš nuodėmių, silpnumo ir jausmų, paralyžiuojančių mano gyvenimą. Pakanka paliesti Jėzų, kad pamatyčiau save ir visą pasaulį visiškai kitoje, Dievo malonės šviesoje. Tuomet staiga išvysiu pasaulį tokį, koks jis iš tikrųjų yra, ir rasiu jame sau vietą drauge su Kristumi.

Jajiro prašymas taip pat reiškia, kad išganinga Dievo malonė gali būti išprašoma. Jėzus neišsigąsta mirties, jam nėra per vėlu. Drauge su savimi Jėzus pasiima tik tris mokinius – Petrą, Jokūbą ir Joną. Mažame mergaitės kambarėlyje buvo nedaug vietos, kita vertus, Jėzus vengė minių skleidžiamos stebukladario šlovės. Pakanka keletu patikimų liudytojų. Dar nematęs mergaitės Jėzus tvirtai įsitikinęs taria: „Ji nemirė, bet miega.“ Šiais žodžiais jis perkeičia žmogiškosios mirties sampratą. Jėzaus atėjimu ir jo prisikėlimu mirtis tampa tarsi užmigimas. Bažnyčia taip pat pagal šį Jėzaus palyginimą maldoje mirusiuosius vadina „užmigusiais Viešpatyje“.

Jėzaus prikeltoji mergaitė buvo gražinta į šį gyvenimą, tačiau po to turėjo mirti. Mergaitės pažadinimas buvo ženklas to, ką Jėzus galiausia padarys daugeliui. Jis pri-

kels savuosius naujam gyvenimui. Mergaitė tariami žodžiai Evangelijoje perteikti Jėzaus šnekamąja aramėjų kalba. Tai rodo, kad evangelistui šis pasakojimas gyvai įstrigo. Vėlesni Jėzaus žodžiai sugrąžina į kasdienybę: jis liepia duoti mergaitėi valgyti. Iš nuostabos net tėvai apie tai nebuvo pagalvoję. Be jokių silpnumo požymių mergaitė keliasi ir valgo. Ji yra visiškai išgydyta.

Pirmajame skaitinyje iš Išminties knygos svarstomas vienas pamatinių žmogaus klausimų: kodėl egzistuoja mirtis. Išminties knygoje sakoma, kad Dievas nesukūrė mirties ir nesidžiaugia ja. Kodėl vis dėlto egzistuoja mirtis? Vieni žmonės į mirtį žvelgia kaip pagonys fatalistai, tarsi žvaigždės ar kitos aukštesnės galybės nulemtų likimą, kuris nuo žmogaus visiškai nepriklauso. Tačiau Išminties knygoje ir visame Šventajame Rašte teigiama priešingai: žmogaus likimas priklauso nuo jo gyvenimo darbų. Jei tikime Dievą, paklūstame jo mokymui, būsime jo prikelti. Jei nusigręžiame nuo jo, tai sykiu atsigręžiame į mirtį: „Nedori žmonės darbu ir žodžiu prisišaukė mirtį“ (*Išm 1, 16*).

Kiti apie mirtį maldingai sako: „Tokia buvo Dievo valia.“ Mirus vaikui malšiname skausmą guosdamiesi, kad danguje bus dar vienas angelas. Tačiau Dievas nenori mirties. Išminties knygoje sakoma, kad Dievas visa sukūrė ne mirčiai, o „tam, kad būtų“, nes „Dievas sukūrė žmogų, kad būtų nemarus, padarė jį savo amžinybės paveikslu“. Toliau paaiškinama, kad mirtis atėjo į pasaulį „per velnio pavydą“.

Mirtis egzistuoja todėl, kad mes esame sukurti laisvi. Galime pasirinkti gerį, bet taip pat ir blogį. Turime galimybę pasirinkti gyvenimą ir taip pat galimybę pasirinkti mirtį, atmesti gyvenimą. Kūriniais, negalintiems rinktis, neegzistuoja nei gėris, nei blogis. Jei negalėtume laisvai pasirinkti, būtume robotai. Į žmonijos istoriją mirtis atėjo per nuodėmę, kuri savo ruožtu kilo iš piktnaudžiavimo laisve (plg. *KBK, 400*). Mirtis nėra Dievo valia, tai blogio padarinys pasaulyje. Dievas nenori nė vieno žmogaus mirties, jis trokšta, kad pasirinktume gyvenimą, gerį ir meilę. Dievas nepaliko žmogaus nuodėmės ir mirties vergijoje. „Kur buvo pilna nuodėmės, ten dar apstesnė tapo malonė“ – per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų (*Rom 5, 20*)

PRANAŠO MISIJA

14 eilinis sekmadienis (B)

Ez 2, 2–5; 2 Kor 12, 7–10; Mk 6, 1–6

Mus veikiausiai piktina Jėzaus giminaičių elgesys Nazarete. Jie nesugeba Jėzaus priimti tokio, koks jis yra: nepalyginamai viršesnis už juos išmintimi, stebuklais, įtikinimo jėga. Jie klausia: „Iš kur jam visa tai?“ Juk gyvendamas tarp jų jis buvo paprastas dailidė, o dabar ateina visiškai kitas žmogus. Tas pasipiktinimas dar skaudesnis dėl to, kad Jėzus atvykdamas į Nazaretą veikiausiai norėjo atsidėkoti savo giminaičiams ir kaimynams už drauge praleistus metus, už visa, ką tarp jų patyrė gero. Jis norėjo dovanoti jiems tai, kas jam pačiam vertingiausia: pagilinti jų tikėjimą. Tačiau jie neįstengė šios dovanos priimti. O gal tai buvo paprastas žmogiškas pavydas?

Jėzus apibendrina šį įvykį savo žodžiais: „Niekur pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje tarp savo giminių ir savo namuose.“ Tokia yra pranašų dalia: atėję skelbti Dievo žodį jie dažnai sutinka maištingus, užkietėjusiomis širdimis žmones. Mes visi galime susidurti su panašia aplinkinių nuostata, kai kalbame apie Dievą ir stengiamės gyventi pagal jo žodį, kai Krikšto sakramento galia dalyvaujame pranašiškoje Bažnyčios misijoje. Pranašui nedera daryti kompromisų. Ne pranašo reikalas: bus jis išklaudytas ar ne. Pranašas neieško savo žodžiams visuotinio palaikymo. Jo skelbiami Viešpaties žodžiai nepriklauso jam, jis yra tik pasiuntinys. Kai liudijame Kristų, nelaukime pagyrų ir pernelyg nesirūpinkime dėl kritikos, suvokdami, kas iš tikrųjų esame.

Jėzus atvyksta į Nazaretą jau po įsimintinų stebuklų. Jis nutildė audrą ežere, išlaisvino apsėstąjį, išgydė moterį, dvylika metų sirgusią kraujoplūdžiu, prikėlė gyvenimui Jajiro dukrelę. Nazarete Jėzus pradeda mokyti atėjus šabui. Šį kartą jis nedaro stebuklų ir palieka savo klausytojams laisvę, kad jokie efektingi regimi įvykiai nedarytų įtakos tam, kaip bus priimami jo žodžiai. Tačiau žmonėms, pažinojusiems jį nuo vaikystės, jo kilmė atrodė svarbesnė negu mokymas. Jie paniekinamai kalbėjo: „Argi jis ne dailidė, ne Marijos sūnus, Jokūbo, Jozės, Judo ir Simono brolis?!“ Daugelis didžiųjų Senojo Testamento veikėjų buvo kilę iš vargingų šeimų: Do-

vydas buvo paprasto ūkininko Išajo sūnus, pranašo Amoso tėvas piemuo, Mozės tėvas taip pat žemos kilmės. Tai dar labiau turi išryškinti, kad Jėzaus mokymas skelbiamas paties Dievo galia.

Senovės žydai broliais vadino visus artimesnius giminaičius. Kitoje vietoje (*Mk 15, 40*) nurodoma, kad Jokūbas ir Jozė yra kitos Marijos vaikai. Jei Jėzus būtų turėjęs brolių, liktų nesuprantama, kodėl mirdamas ant kryžiaus nebūtų patikėjęs jų savo motinos Marijos globai.

Jėzus kenčia dėl artimųjų netikėjimo. Jis jiems nepriekaištauja ir nesistengia jų priversti. Dievas kiekvienoje situacijoje palieka žmogui laisvę. Laisvė brandina tikrą meilę. Kiekvieną gyvenimo akimirką susiduriame su daugybe Dievo malonės stebuklų. Tačiau kartais juos nelengva išvelgti. Laisvė – sunki dovana. Žmogus visuomet turi laisvą pasirinkimą – gali priimti ar atmesti tai, kas kyla iš Dievo meilės. Nazarete saviškių atstumtas Jėzus „negalėjo padaryti jokio stebuklo“. Stebuklas reikalauja tikėjimo. Jei nėra menkiausio noro užmegzti bendrystę, skelbiama žinia lieka nesuprantama.

Visi trys šio sekmadienio skaitiniai susiję su pranašo tarnyste. Pranašo Ezekielio knyga atsirado Babilono nelaisvės pradžioje. Izraelitai, užuot pasitikėję Dievu, pernelyg pasitikėjo karinėmis sąjungomis su kaimyninėmis pagonių tautomis ir atkrito į stabmeldystę. Šiandienos skaitinyje Viešpats juos vadina įžūliais ir kietaširdžiais maištininkais. Galiausiai žydai buvo babiloniečių nukariauti ir ištremti į dabartinio Irako teritoriją. Dievas pažadino vieno iš tremtinių pranašystės dvasią. Kai kurie jo žodžių klausėsi, kiti – ne. Dieviškoji pedagogika byloja: „Tegu sužino, kad tarp jų buvo pranašas.“

Apaštalas Paulius džiaugiasi „silpnumu, paniekinimais, bėdomis ir persekiojimais dėl Kristaus“. Paulius mus moko paradoksu: tai, kas žmogiškai žvelgiant kliudo skelbti Evangeliją, iš tikrųjų geriausiai atskleidžia Dvasios galybę.

Visi esame Dievo tautos nariai, mums reikia Viešpaties siunčiamų pranašų. Viešpats nori ugdyti mūsų ištikimybę per panašius į mus žmones. Vadovaudamiesi išankstiniais įsivaizdavimais, rizikuojame tapti savo pasipiktinimo aukomis.

Popiežius pabrėžė pasauliečių vaidmenį

(KAP, KAI) Gegužės 26 d. Laterano Šv. Jono bazilikoje atidarydamas Romos vyskupijos sielovados kongresą Benediktas XVI kalbėjo apie pasauliečių vaidmenį Bažnyčioje. Popiežius aptarė viena kitą papildančias „Dievo tautos“ ir „Kristaus kūno“ sąvokas, reiškiančias Bažnyčią, ir kalbėjo apie Vatikano II Susirinkimo mokymo sklaidą svarstant apie pasauliečių pašaukimą. Popiežius ragino pasauliečius bendradarbiauti su dvasininkais ir imtis bendros atsakomybės. Pasak jo, ir po Vatikano II Susirinkimo pernelyg daug tikinčiųjų nemano, kad priklauso bažnytinei bendruomenei, jaučiasi esantys jos pakraštyje. Jie kreipiasi į savo parapijos kleboną tik dėl konkrečių religinių patarnavimų. Benediktas XVI sakė, jog reikia stiprinti pastangas švietimo srityje, kad visi geriau suvoktų, kas yra Dievo tauta. Privalu ugdyti brandžius ir išipareigojančius pasauliečius. Pasak Šventojo Tėvo, būtinas pasauliečių mentaliteto pokytis: į pasauliečius reikia žvelgti ne tik kaip į dvasininkų bendradarbius, bet ir kaip į priimančius bendrą atsakomybę už Bažnyčios buvimą ir veikimą.

Kardinolas W. Kasperis apie krikščionių ir žydų dialogą

(KAI) Gegužės 27 d. dienraštyje *L'Osservatore Romano* Popiežiškosios krikščionių vienybės tarybos ir komisijos santykiams su judaizmu pirmininkas kardinolas Walteris Kasperis, apžvelgdamas Benedikto XVI kelionę į Šventąją Žemę, sakė, jog krikščionių ir žydų dialogui nėra jokios alternatyvos. Kardinolas ypač aukštai vertino Benedikto XVI kalbą *Jad Vašem* memoriale. Pasak jo, Benedikto XVI stiliui nebūdingi provokuojantys teiginiai, jis taip pat nesiekia taisyti prie politinio korektiškumo

reikalavimų. Popiežius pasakė tai, kas esminga, nauja ir gilus, pabrėžė naujus akcentus, užsimindamas apie sąsają tarp žmogaus orumo ir jo vardo suteikė *Šoa* apmąstymui naują matmenį. Anot kardinolo, popiežiaus kalbos *Jad Vašem* kritika iš dalies kilo iš tų pačių asmenų, kurie kritikavo ir Joną Paulių II. Kardinolas W. Kasperis nurodė Izraelio prezidentą Šimoną Peresą ir kitus žydų bičiulius, kurie, priešingai, popiežių viešai gynė nuo neteisėtos ir absurdiškos kritikos. Izraelio didysis rabinatas dėkojo popiežiui už tai, kad jis aiškiai išsprendė nesusipratimus dėl holokausto neigėjo R. Wiliamsono.

Kardinolas W. Kasperis pabrėžė, jog į Šventąją Žemę Benediktas XVI važiavo ne kaip „vokietis popiežius“. Apie savo kilmę jis jau aiškiai kalbėjo kitomis progomis, Kelno sinagogoje ir Aušvice. Šį kartą Benediktas XVI atvyko į Izraelį kaip Katalikų Bažnyčios galva, dar kartą pareikšdamas žydų tautai savo ir Katalikų Bažnyčios palankumą. Popiežius labai aiškiai atmetė bet kokį antisemitizmą ar holokausto neigimą. Kardinolo W. Kasperio teigimu, Benedikto XVI kalbose labai aiškiai skambėjo velykinė vilties ir taikos žinia. Popiežius taip pat norėjo sustiprinti sunkumų bei emigracijos varginamą Šventosios Žemės krikščionių bendruomenę.

„Galilėjaus byla baigta“

(KAP, KAI) Gegužės 26–30 d. Florencijoje vyko tarptautinė konferencija minint Astronomijos metus ir 400 metų sukaktį nuo pirmųjų Galilėjaus astronominių stebėjimų. Buvęs Vatikano observatorijos direktorius t. George'as Coyne'as SJ interviu Vatikano radijui sakė, kad Galilėjaus bylą reikia laikyti baigta ir žvelgti į priekį. Jėzuitas priminė, jog Bažnyčia jau pripažino savo atsakomybę dėl mokslininko patirtų kentėjimų, todėl neverta dėl to iš

naujo laužyti iečių. Pasak amerikiečių jėzuito, Galilėjaus byla gali būti atspirtis tolesniam tikėjimo ir mokslo dialogui ir padėti Bažnyčiai atsiverti mokslinių tyrinėjimų naujovėms. Anuomet Bažnyčia padarė klaidą, nes nesuvokė susidūrusi su vienu didžiausių istorijoje mokslininkų. Drauge jėzuitas atkreipė dėmesį, kad anuomet niekas nesuprato gamtamokslio, nes jis tik tada ir atsirado. Pasak jo, kardinolas Robertas Bellarminas, viena pagrindinių inkvizicijos proceso prieš Galilėjų figūrų, netinkamai rėmėsi Šventojo Rašto citatomis kaip gamtamoksliniais teiginiais.

Tarsi šio jėzuito astrofiziko nuomonės komentaras gegužės 29 d. *L'Osservatore Romano* dienraštyje buvo paskelbtas Vatikano slaptojo archyvo prefekto vyskupo Sergio Pagano straipsnis, pristatantis naują Galilėjaus proceso dokumentų leidimą. Naujajame leidime skelbiama apie 20 iki tol nepublikuotų archyvo dokumentų. Pasak prefekto, iš dokumentų galima daryti išvadą, kad procesas buvo vedamas nelanksčiai ir nesupratingai Galilėjaus atžvilgiu. Ypač tai išryškėjo antroje proceso pakopoje, mirus kardinolui R. Bellarminui, Šventosios Oficijos pavedimu vedusiam pokalbius su Galilėjumi, taip pat nušalinus nuo proceso mokslininkui palankius jėzuitus. Prefektas sakė, jog anuometiniai laikai dar nebuvo subrendę didžiojo mokslininko išvadoms, tačiau drauge atkreipė dėmesį, kad proceso metu ir Galilėjus padarė klaidų.

Prieš mirties bausmę

(KAP, KAI) Gegužės 29 d. Romoje vyko Šv. Egidijaus bendruomenės organizuotas Tarptautinis teisingumo ministrų simpoziumas, kuriame dalyvavo teisingumo ministrai, parlamentarai ir teisėjai iš 25 šalių. Kongrese kalbėjęs Popiežiškosios teisingumo ir taikos (*Iustitia et Pax*)

tarybos pirmininkas kardinolas Renato Martino reikalavo panaikinti pasaulyje mirties bausmę. Pasak kardinolo, nusikaltimo nedera bausti kitu nusikaltimu. Mirties bausmė yra civilizacijos trūkumo požymis. Kardinolas ragino siekti, kad JAV ir Kinijoje būtų panaikinta mirties bausmė, nes šių didžiųjų valstybių vaidmuo tarptautiniu lygmeniu šioje srityje ypatingas. Po Šv. Egidijaus bendruomenės praėjusiais metais organizuoto kongreso mirties bausmė panaikinta Toge, Burundyje, Ruandoje, Gabone, Uzbekistane ir JAV, Naujosios Meksikos valstijoje. Kardinolas R. Martino sakė, kad būdamas Šventojo Sosto nuolatiniu atstovu prie JT Niujorke dalyvaudavo visur, kur būdavo diskutuojama apie mirties bausmę ir jos panaikinimo galimybes. Kardinolas pabrėžė, jog Šv. Egidijaus bendruomenės iniciatyva yra labai svarbi, nes gyvybės kultūra priešinama mirties kultūrai. Šiandien mirties bausmė *de jure* arba *de facto* panaikinta 120 pasaulio valstybių.

Teisė „nežinoti“

(KAI) Gegužės 31 d. dienraštyje *L'Osservatore Romano* paliatyvosios medicinos specialistas prof. Ferdinando Cancelli priminė, kad nepagydomų ligų atveju pacientas greta teisės „žinoti“ turi teisę ir „nežinoti“. Gydytojas polemizuoja su šiuolaikinės medicinos „dogma“, įpareigojančia sakyti pacientui tiesą. Straipsnio autorius, pripažindamas problemos sudėtingumą, kelia klausimą, ar dera supažindinti su diagnoze visus pacientus be išimties ir kaip tai padaryti. Prof. F. Cancelli iš esmės sutinka su nuostata, kad reikia vengti „tylėjimo suokalbio“. Pasak profesoriaus, yra nemažai

žmonių, kurie nenori žinoti apie savo sveikatos būklę ir pageidauja įgalioti kitus gauti informaciją šia tema. Profesinė etika liepia gydytojui laikytis atsargumo, tačiau taip pat neatmesti vilties elementų. Nepaliekant mirštančiajam iliuzijų dėl nepasiekiamo išgydymo ir neapviliant jo pasitikėjimo vis dėlto reikia jam perteikti esminę viltį laiduojant, kad sunkiais momentais jis nebus paliktas vienas, kad visuomet bus asmuo, pasirengęs jį išklausti ir padėti. Tokiu būdu mirties akivaizdoje gali koegzistuoti viltis ir tiesa.

Popiežius apie Mariją ir Šventąją Dvasią

(KAP, KAI) Gegužės 30 d. Benediktas XVI dalyvavo Vatikano soduose surengtose pamaldose Švč. M. Marijos garbei užbaigiant Marijai skirtą mėnesį. Popiežiaus vikaras Vatikano miesto valstybei ir Šv. Petro bazilikos arkikunigas kardinolas Angelo Comastri vadovavo tradicinei procesijai į Lurdo Dievo Motinos grotą. Procesijoje melstasi rožinio malda. Ten prie maldininkų prisijungė Benediktas XVI ir drauge su visais giedojo Loreto litaniją.

Popiežius kalbėjo apie Mariją, Šventosios Dvasios sužadėtinę. Jis pabrėžė, kad Nazareto Mergelė tapo Atpirkėjo Motina Šventosios Dvasios malonės dėka. Būtent Dvasia įkvėpė ją giedoti *Magnificat* lankantis pas Elzbietą. Visas Marijos gyvenimas buvo paženklintas Šventosios Dvasios buvimu, nes savo širdyje ji klausėsi Dvasios balso. Todėl Marijos tikėjimas galėjo patiprinti Kristaus mokinių tikėjimą po jo mirties ir prisikėlimo. Marija yra Šventosios Dvasios sužadėtinė, todėl ji yra Bažnyčios pavyzdys.

Bažnyčios žinios

Eina nuo 1996 sausio 15 dienos
du kartus per mėnesį

STEIGĖJAS

Lietuvos Vyskupų Konferencija
S. Skapo g. 4, 01122 Vilnius

LEIDĖJAS

Lietuvos Katalikų Bažnyčios informacijos centras
Papilio g. 5, 44275 Kaunas

REDAKcinė KOMISIJA

Pirmininkas
arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ

Nariai:

mons. Gintaras Grušas
kun. Lionginas Virbalas SJ

Vyskupijų atstovai:

Kaišiadorių vyskupija / mons. Algirdas Jurevičius
Kauno arkivyskupija / Darius Chmieliauskas
Panevėžio vyskupija / kun. Rimantas Kaunietis
Šiaulių vyskupija / kun. Evaldas Alūza
Telšių vyskupija / kun. Remigijus Saunorius
Vilkaviškio vyskupija / mons. Arūnas Poniškaitis
Vilniaus arkivyskupija / kun. Saulius Bužauskas

VYR. REDAKTORIUS

Gediminas Žukas

REDAKTORIAI

Kastantas Lukėnas
Violeta Micevičiūtė
Asta Petraitytė

KORESPONDENTAI

kun. Žydrūnas Vabuolas / Vilnius
kan. Andriejus Sabaliauskas / Telšiai
Inesė Ratnikaitė / Šiauliai
kun. Gediminas Tamošiūnas / Kaišiadorys

ADRESAS

Papilio g. 5, 44275 Kaunas

TELEFONAI

Redakcija (37) 323 853
Platinimo tarnyba (37) 322 758
Faksas (37) 323 853
El. paštas lkbc@lcn.lt

SPAUDŽIA

LC „Dakra“
Savanorių pr. 192
44151 Kaunas

TIRAŽAS 800 egz.

ISSN 1392-6098

© 2009, „Bažnyčios žinios“